

דרהבית

גיליון 44
כסלו תשפ"ג

ערב לב(י)בות

רעיונות חמים וטעימים
לשעת חנוכה משפחתית זוהרת

נעים להכיר. החדשה

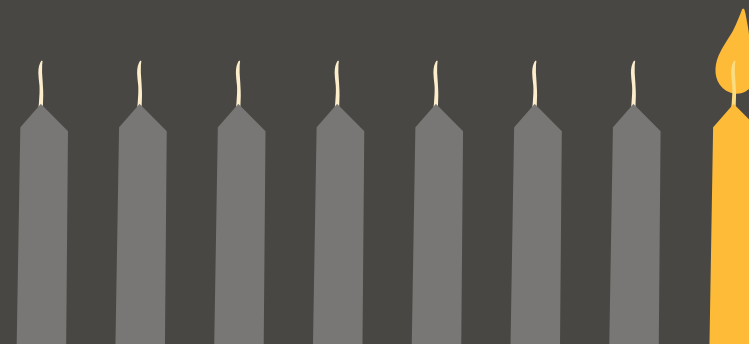
טור אותנטי מחוויותיה
של ירוקה בשוק העבודה

סיפור לחנוכה

גם את יכולה להדליק
נר קטן של מילים טובות

לא יכבה בלילה נרה

ילדונת בוכה באוקראינה,
עוגות ללא גלוטן בטלז' סטון,
'מאמי' ללילה אחד
- מיומנן של עובדות לילה

מעט מן האור

27

ערב לב(י)בות

רעיונות חמים וטעימים
 לשעת חנוכה משפחתית זוהרת

31

סיפור לחנוכה

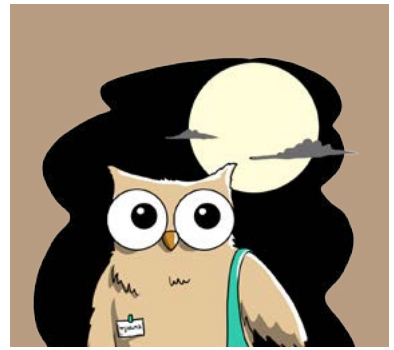
גם את יכולה להדליק
 נר קטן של מילים טובות

23

לא יכבה בלילה נרה

ילדונת בוכה באוקראינה, עוגות ללא
 גלוטן בטלז'סטון, 'מאמ' ללילה אחד
 - מיומן של עובדות לילה | כתבה

- [21] **חדשה באשמורת**
תמר
- [04] **ד"ש | דף שמורה**
לאה ראם
- [--] ***עבודה שבלב**
עולם התעסוקה
מזוית שונה
- [06] **דפדפת**
תמר הלר
- [23] ****משמרת לילה**
אסתי כץ
- [07] **בית ועד**
מדור הלכה
- [27] **ערב לב(י)בות**
חוי הימלמן
- [09] **דף חדש**
אביגיל פראגר
- [31] **סיפור חודשי**
מילכה
- [11] ****תתחדשי**
חני מייערס
- [35] **בחברה טובה**
חוי הימלמן
- [13] **אור בקצה המנהרה**
רוחי ליכטנשטיין
- [39] **מועדפים**
מתוך מרחב פעילות
השמורה
- [15] **בעצה אחת**
מתוך מדור הייעוץ
- [18] **מבית ומחוץ**
שושי ברוידא
- [--] ***הבית העסק הנבחר**
יעל זלץ
- [43] **רגע ביום**
נ. ארי
- [45] **סלפי**
בתיה יונה
- [--] ***משולחן גבוה**
נחמי וינברג
- [--] ***עוברת בשערים**
אסתר רוזנטל

* במהדורה המודפסת בלבד
 ** תוכן חלקי מתוך המהדורה המודפסת

אם מזג האוויר לא סוער מדי בחוץ, והשעה המשפחתית הסוערת כבר הסתיימה בפנים, מומלץ מאד להספיק בחנוכה לפחות פעם אחת את טיול החנוכיות המסורתי והחביב. יש חוויה מיוחדת להסתכל איך זה נראה מבחוץ, כל הפרסומת הזאת שהדלקנו בפנים. לצאת לרגע מהתמונה, לבחון הכל מבחוץ במבט של מי שהגיע לכאן לראשונה. לנסות לפענח את הנצנוצים רומזי הסוד מכל החלונות. להתפעם איך שלל אנשים מסוגים שונים, מוצאים שונים ובלי כל תיאום נראה לעין ביניהם, יוצאים כולם לחלונות ולמרפסות ומעלים יחד את אותו מספר מדויק של שלהבות, באותו אופן, באותם אמצעי בעירה, עם אותה ברכה ולזכר אותו אירוע. להרגיש את כוח הנצח הרוחש בחלונות השקטים סביב. לקלוט לרגע את הפלא הזה, איך לאורך שנות היסטוריה רבות, מפותלות ועקובות מדם ומאורעות, לא נקטעה השרשרת הזו- איך אלפי שנים אחרי ימי החשמונאים והנס של שמונה ימים בהם לא כלה השמן, עדיין יוצאים בני בניהם כל שנה באותו תאריך ומציתים את אותה אש. מבעירים את אותו רצון. שותפים לאותה מלחמה, מוכנים לאותה מסירות נפש.

מסביב העולם כמנהגו נוהג, הכבישים סואנים, מרכזי הקניות הומים ורועשים, שלטי פרסומת ענקיים זוהרים ומתחלפים בקצב מסחרר- ואילו רשות הרבים שלנו שקטה וחרישית, זוהרת ומוארת מפרסום מסוג אחר לגמרי. נרות קטנים, אבל משני מציאות. להבה קטנה ושברירית, אבל מסמלת נצח. אור קטן ורך, אבל בכוחו לדחות הרבה מן החושך, אותה חשכה של יוון שעדיין מתפשטת בעולם ומסמאת עיניים.

טוב להסתכל גם על עצמנו מבחוץ, להיזכר מחדש למה אנחנו כאן ועל מה אנחנו נאבקות. שגרת היום יום העמוסה בולעת את כל ההישגים, הופכת את כל העשייה למובנת מאליה ומדגישה לנו בעיקר את אותם שטחים כהים בהם עוד לא הספקנו לדרוך, מעלה על נס בעיקר את הנקודות השחורות הזקוקות לתיקון. חנוכה זה הזמן להיזכר מחדש כי במערכה הזו, אנחנו בצד של המעטים והטובים. לראות כי כל המאמץ העצום והמאבק האינסופי שלנו בכל תחומי החיים, כולו בגבולות הקדושה, כולו מסירות מתמדת להעלות את הנר בתוכנו ולמען הדורות הבאים. כל אישה יהודיה יקרה בדורנו שמשתדלת לשמור את כף השמן בטהרה ולהתחזק ביראת שמים- עליה נוכל לומר: את לא רק מעט מן האור, את מ-את מן האור!!

מוזמנות לדפדף בגיליון בשעה נינוחה של ביטול ממלאכה, להתרשם ולהשתתף בתיאורים האותנטיים של תמר המאירה לנו אור חדש ב"אשמורת", למצוא עם תמר הלר את הכד החתום ב"דפדפת", וליהנות מהארות מקוריות במיוחד במדור "עבודה שבלב". אל תחמצנה את המדור החם והססגוני של חוי הימלמן האהובה, שתעשיר אתכן ברעיונות מרתקים ומתכונים מתוקים לשעת חנוכה משפחתית בלתי נשכחת!

קריאה מהנה!

שנזכה בקרוב לניסים ונפלאות, כפי שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה! בברכת חנוכה שמח ומלא באור המערכת

הפקה ועריכה:

'שמורה' -

קהילת העובדות החרדיות

עורכת:

אביגיל פראגר

עורכת גרפית:

ברכי גוזי

איורים

אתי פורוש

עיצוב שער:

שרה פוגל

צילומים:

,Depositphotos

,Shutterstock

pexels,unsplash

תגובות, שיתופים,

בקשות והצעות

ניתן לשלוח לכתובת:

magazine@shmura.org

משרדים: 025474373

דוחה הרבה מן החושך!

מְדַלִּיקִים בָּהֶם הַנְּרוֹת בְּעָרְבַּ עַל פְּתַחֵי הַבָּתִּים בְּכָל לַיְלָה וְלַיְלָה בְּשִׁמּוֹנֵת הַלַּיְלוֹת, לְהַרְאוֹת וּלְגַלּוֹת הַנֶּס.

מנורה במקדש, היא סמל הבהירות - החוכמה בהתגלמותה. עוד אחד מניסי המקדש, נר מערבי שלא כבה. אבל... עבודת ה' נשגבה זאת - עמדה להיפסק. גלות יוון, סמל החיצוניות, התחילה להתפשט בעולם. ובגלות, כמו בגלות, גם יהודים נופלים ברישתה. עולם השקר החיצוני נכנס בהם פנימה עד שהפכו עצמם למציאות מנוכרת, "מתיוונים". הם סייעו ליוונים להגיע עד המקדש ולפרוץ בו פרצות. הכל מותר, הכל בשליטה אנושית, הכל פתוח.

הכל חשוך.

לולי שקמו החשמונאים, אותם בודדים, מול מסות אדירות של כח, עוצמה וציבור, בעזות על טבעית, היה החושך הולך ומכסה את העולם כולו.

ניצחון החשמונאים הוא סמל לכך שיש בכוחנו יכולת לגבור על מציאות החושך, גם בזמנים הסוערים ביותר.

ומה התקינו חכמים לאחר הניצחון הזה? שידליקו ישראל מנורות בפתחי הבתים.

הכח להאיר נמסר לכל אחד ואחד!

אפילו כשיש 'מנורה במקדש' - אור מרכזי שמאיר לכולם, כבר נמסרה האחריות האישית של כל יחיד ויחיד - להדליק את המנורה בפתח ביתו!

נכון, בעולם כולו יש הידרדרות מוסרית מהחמורות שהיו בהיסטוריה. המגפה משתוללת בעוצמה אדירה ומקדם ההדבקה גבוה מאי פעם. המציאות משתנה, הצרכים משתנים וגם כלי המלחמה והסינון שלנו - הם לא מה שהיה פעם.

שלום יקרות,

בימים הללו, כאשר אורות החנוכה מתחילים להבהב, זהו זמן מצוין לשאוב כוחות מאלו אשר מלחמתם אז, כמו היום, הייתה מלחמת הרוח.

ומפחיד, כמה המלחמה היתה דומה ...

שילוט חוצות מהבהב מחליף את כיתובי קרן השור של אז, 'חכמת יוון' שולחת זרועות תמנון בכסות מעודכנת, את ה'לא הניחו לעסוק בתורה ובמצוות' אנחנו חשים היטב על בשרנו, והרשת כולה זרועה באלו ש'פשטו ידם בממונם ובבנותיהם'.

קשה לנו היום, וקשה מאד היה גם אז - והם יכלו להם, החשמונאים בני הדור ההוא.

יכלו והורישו לנו לדורות את סודם ואת כוח עמידתם המופלאה.

הבה נצא בעקבותיהם ויאירו הנרות הללו את הדרך החשוכה והאפילה של זמננו.

...

בְּבֵית שְׁנֵי, כְּשֶׁמְלֶכְה מְלָכוֹת יוֹן, גָּזְרוּ גְזָרוֹת עַל יִשְׂרָאֵל, וּבְטָלוּ דָתָם, וְלֹא הִנִּיחוּ אוֹתָם לְעֶסֶק בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת, וּפְשְׁטוּ יְדֵיהֶם בְּמִמוֹנָם וּבְבָנוֹתֵיהֶם, וְנִכְנְסוּ לְהִיכָל וּפְרָצוּ בוֹ פְּרָצוֹת, וְטָמְאוּ אֶת הַטְּהָרוֹת, וְצָר לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל מְאֹד מִפְּנֵיהֶם. (קִשְׁעֵ קַלִּיט)

מלכות יון גזרה גזרות קשות על ישראל ונראה היה שאין דרך טבעית לשרוד את הלחץ הגדול אשר לחצו עליהם... עד שריחם עליהם אלוקים ושלח את הישועה על ידי בית חשמונאי שהושיעו את ישראל מידם.

ובסופו של דבר תיקנו חכמים שיהיו:

אוטוסטרדה מרובת נתיבים...
אולי בדיוק כמו שבדור שלנו - סוגיות הדור הקודם כבר
בהירות...
כך בדור הבא... הם כבר יראו בחוש את משמעות וחשיבות
השמירה על פתח הבית...

...

בעז"ה בימים אלו אנחנו מתחילות את הרישום לתוכנית
"יקיר ל" של שמורה. התוכנית הזאת נבנתה כמענה מדויק
לחשיכה השוררת בחוץ. לחשיכה, לקור ולריחוק. בדיוק כמו נר
המעביר משלהבתו לעוד ועוד נרות, וכמו אבוקה המצטרפת
ללהבה גדולה - כך כוחינו גדול בעז"ה ויכולות אנחנו להדליק
את עצמנו ואת הסובב אותנו, ולחמם את הגולה כולה באור
האמת.

המחזור הקרוב שיצא לדרך עדיין יזכה להיות 'מעשרה
ראשונים' הנוטלים בעז"ה שכר כולם. ארבעת קבוצות
הפיילוט שלנו וחבורת המנחות המופלאה שסללה את הדרך
הן הניצוץ הראשוני,

המשתתפות בסבב הקרוב תהיינה אלו המפיחות את הרוח
ומסייעות לניצוץ להבעיר את האזור כולו...

אני מזמינה אותך לזכות ולהתענג מחווית "יקיר ל" הקרובה,
זאת התשובה שלנו לאפילה הנוראה של ימינו,
ככה אנחנו דוחות את החושך.

דוחות את החושך - ומקרבות את הגאולה...

חנוכה שמח ומלא אור
כזה המתפשט בחלל כולו,
לאה

ובכל זאת, דבר אחד לא השתנה: המחויבות העמוקה שלנו
למסירת התורה מדור לדור עד ביאת גואל צדק.

החשמונאים לימדונו שיש לכל בודד ובודד את הסיכוי לעצור
את רוח הטומאה. לא בגלל שבאמת אנחנו יכולים לעמוד
מול נחשול אדיר של מי שופכין השוטף את העולם, אלא
בזכות אותה הבטחה שהבטיח הבורא ברחמיו: "כי לא תשכח
מעם זרעו".

ובשביל **שבבית שלי** לא ישכחו את התורה, חייב שיהיו בני
הבית כאלו שהתורה יכולה להיספג בעצמותם. והיא לא, היא
לא יכולה להיספג בבית שהטומאה זורמת בעורקיו...

המנורה המשוכפלת בכל בית ובית, הניצבת איתנה בכל פתח
ופתח- באה להאיר לנו את הנקודה החשובה כל כך לחיים
האישיים של כל אחת מאיתנו.

מוטלת עליך המשימה לשמור שגם בבית שלך תמשיך הבעירה!

יש הנהגות ציבוריות וכללים לרבים, שחשיבותם עצומה
וכוחם רב.

אולם... כח הסיטרא אחרא חזק ממנו... ו'כולם עושים' זה לא
ממש תירוץ קביל ברגע האמת...

בגלות החשוכה שלנו, אין לנו מנורה במקדש שכל באי עולם
מתחממים לאורה.

מה כן יש לנו?

יש לנו כח, ועזות דקדושה הזורמת בעורקי כל אחד הנשמע
לקריאת ה'מי לה' אלי' ותקנת חכמים:

שיהא כל אחד מדליק את המנורה בפתח ביתו...

ומה נענה לילדינו?...

לצערנו נראה שהשאלה הזאת תתייתר בעוד תקופה קצרה.

אותם אלו שלא שומרים על בתיהם, שנותנים לדרדור
לחלחל פנימה - אין סיכוי שישרדו מול הצונאמי הזה.
הסיכון שב'פתיחות' הזאת, גבוה הרבה יותר מתינוק החוצה

מ-את, מן האור...

זֶה הָיָה יוֹם רָגִיל
כְּשֶׁפִּתְאוּם בִּפְנֵה
מִצְאָתִי הִכָּד, בְּעַמְדַת הַמִּתְנָה
שֶׁהַחֲבָאִי אֵי שָׁם בְּרָגְעִים שֶׁל קִרְבָּה
וְכַעַת לְרִשׁוּתִי הוּא עֵמֵד
לְטוֹבָה!

זֶה הָיָה יוֹם מִדְּהִים. יוֹם מִדְּהִים, בְּקִטְנָה.
כְּשֶׁבַחֶשֶׁךְ מִשְׁשֵׁתִי אוֹצֵר, מִתְנָה,
וְיִצְקֵתִי קִצָּת זָרָה, אֶהְבֶּה, אֶמוֹנָה,
וּמִשְׁהוּ בְּפָנִים, בְּתוֹכִי, הַשְׁתַּנָּה...

נֵר קָטָן שֶׁהִדְלִק בְּעַמְקֵי תוֹדְעָה
כִּי אֵין לָךְ יוֹם
שֶׁאֵין לוֹ שָׁעָה.
נֵר לִי דְקִיק
הַעֲלֵה אוֹר, זָרַח
וְהַחֲשֵׁךְ נִבְהַל -
וּבְרַח!

זֶה הָיָה יוֹם יְבִישׁ, וְרָגִיל, בְּשׁוּטֵךְ
וְהַחֲשֵׁךְ הָיָה בּוֹ צְמִיג וְעוֹטֵךְ
זֶה הָיָה יוֹם רָגִיל, לֹא יוֹצֵא מִן הַכֶּלֶל
וְהַחֲשֵׁךְ הַגִּיעַ, לְמִרוֹת, אוֹ בְּגִלְלָה?

זֶה הָיָה יוֹם סְתָמִי, בֵּין טְרִיקַת מְגֵרָה
לְתַקְתוֹק הַמַּקְלָדָת,
דְּבָרִים שֶׁל שְׁגָרָה
עֶרְבּוֹב שֶׁל תַּחֲוּמִים
בֵּין הַטּוֹב וְהָרַע,
וְהַחֲשֵׁךְ, הַחֲשֵׁךְ... צוֹרֵב בִּי, נוֹרָא!

זֶה הָיָה יוֹם סְתָמִי לֹא נוֹעֵד לְגִדּוּלוֹת
עֲבוּדָה הַסִּפְקִים וְטְרָדוֹת רָגִילוֹת
וּמְסָךְ שֶׁל מַחֲשָׁב, שָׁחַר וְאָטוּם
לֹא חֲשַׁבְתִּי
אֲמָצָא אֶת הַכֹּד הַחֲתוּם!

שאלות בהלכות מעשר כספים

שאלה

בכדי לענות על השאלות נפרט תחילה כמה פרטי דינים בהלכות מעשר כספים:

א) נתינת מעשר כספים היא רק מכספי רווח, אבל כאשר יש הוצאות נלוות הרי זה נחשב שיש פחות רווח, ואפשר לנכות את כספי ההוצאות מהרווח ורק אח"כ להפריש מעשר כספים מהנותר. לדוגמא, עובדת שמשלמת מכיסה הוצאות נסיעה לעבודה, יכולה לנכות מהנטו המופקד אצלה בבנק את הוצאות הנסיעות לעבודה ואח"כ להפריש מהנשאר מעשר כספים. כמו כן בעל עסק שיש לו הוצאות הכרוכות בניהול העסק כגון שכר דירה, תשלום לעובדים, אחזקה, ביטוח, ארנונה של העסק, הרי הוא יכול לקזז את כל הסכומים הללו מהרווח שהתקבל ולהפריש מעשר כספים מהנותר אחרי הקיזוז. [כל זה לגבי הוצאות הקשורות לעסק, אבל הוצאות שיש לאדם בביתו שאינן קשורות לעסק, לדעת רוב הפוסקים א"א לקזזן מהסכום שמרויח].

ב) צריך להפריש מעשר כספים רק מה"נטו" ולא מה"ברוטו", היות שההפרש ביניהם מעולם לא הגיע לידי העובד. ולכן כספים של מיסים כגון מס הכנסה, מס בריאות וכדומה, אין צורך להפריש מהם מעשר כספים כיון שהעובד לא קיבלם לידו. אמנם אם לאחר מכן קיבל העובד החזר מס כתוצאה מתרומות וכדומה, הרי הוא

שאלה 1

אני מפרישה מעשר כספים מכל מה שאני מרויחה. היות שאני עדיין לא נשואה, אני מפרישה סכום ניכר מהמשכורת החודשית לתוכנית חיסכון שמיועדת לסייע לי בקניית דירה לאחר שאתחתן בעז"ה. האם אני יכולה לחשב את המעשר מהמשכורת אחרי ניכוי הסכום שאני מורידה לחיסכון?

שאלה 2

אני נוסעת לעבודה עם רכב. כדי לכסות את העלויות של הרכב אני לוקחת טרמפיסטיות בתשלום.

האם אני צריכה להפריש מעשר כספים מהכסף שאני מקבלת מהטרמפיסטיות?

שאלה 3

קיבלתי כרטיס מתנה מהעבודה לקניה במספר חנויות, האם אני צריכה להפריש מהסכום של המתנה מעשר כספים?

הבנק של העובדת, הרי זה נחשב שהכסף כבר הגיע לידה, ועליה להפריש ממנו מעשר כספים.

תשובה 2

היות שהעובדת משתמשת ברכב גם לצרכים אחרים ולא רק לצורכי עבודה, א"א להחשיב את כל עלות החזקת הרכב כהוצאות הקשורות לעבודה, אלא רק את החלק היחסי בשימוש ברכב לצורך העבודה מתוך כלל השימוש בו. ולכן יש לקחת את סכום המשכורת להוסיף עליו את סכום תשלום הטרמפיסטיות, ולנכות מזה את הוצאות החזקת הרכב (היחסית לצורך העבודה), ומהנותר להפריש מעשר כספים.

תשובה 3

אדם שקיבל כסף במתנה צריך להפריש ממנו מעשר כספים. אדם שקיבל חפץ במתנה, והוא הדין אם קבל כרטיס מתנה שמממשים אותו בחפץ ולא בכסף, לדעת הרבה מפוסקי זמנינו אין צריך להפריש מסכום שווי החפץ מעשר כספים. אך אם מכר את החפץ וקבל תמורתו כסף צריך להפריש מעשר מהכסף. [יש מחמירים להפריש מעשר מהסכום הכספי ששווה המתנה].

צריך להפריש מעשר כספים ממה שקיבל.

כספים שירדו מהברוטו לצורך קרן פנסיה או קרן השתלמות, אין צורך להפריש מהם כיון שהם לא הגיעו לידי העובד. אמנם לכשיגיע זמן הפרעון והעובד יקבל את כספי הקרנות (בצירוף חלק המעביד ורווחים וכו'), הוא יצטרך להפריש מעשר כספים מהכסף שיקבל.

כספים שיורדים מהברוטו עבור שנת שבתון אין צורך להפריש מהם מעשר כספים, כיון שהם לא הגיעו לידי העובד. לכשיצא העובד לשנת שבתון הוא יצטרך להפריש מעשר כספים רק מהמשכורת אותה יקבל בשנת השבתון, ולא מהקורסים אותם ילמד בחינם היות שעל הנאה אין צורך להפריש מעשר כספים.

ע"פ הנ"ל נראה להשיב על השאלות כדלהלן:

תשובה 1

אילו הכסף לתוכנית החיסכון היה יורד ישר מהברוטו לחשבון שלא בבעלות העובדת, לא היה צורך להפריש ממנו מעשר כספים, אמנם היות שהכסף של המשכורת נכנס לחשבון

האמת שיש רק אור

כבר קשה לדעת אם מדובר בעייפות פיזית או עייפות נפש כי לא נמצאה לנו כבר עידן ועידנים הזדמנות לבודד בין השניים. למצוא את המנוע, הרצון והסיבה להפיק חיוך של בוקר למספר כזה או אחר של ילדים סתורי שיער שמחפשים את הגרביים והילקוטים שלהם, כולם מאחרים וכולם באשמתי. לנסות לחולל נפלאות בפרוסות קפואות שמתעקשות להישאר גוש אחד גדול, חצי חבילת קוטג' וילדה בררנית אחת שלא אוהבת כלום על הלחם וגם לא לחם בלי כלום. ובעיקר בעיקר, אחרי שהם כבר הלכו, אחרי שאת כבר הלכת, אחרי שהמערכה הסתיימה עם כך וכך מילים מתוקות וחמוצות, אחרי שחבל הדאגות והטרדות היומיות כבר נקשר לצווארך כמו עניבה מחניקה ובלתי חנינית- לזהות שהיה בכלל אור במה שעשית. לשמוח ממה שהצלחת. לזהות שהיתה כאן הצלחה.

יש מסך כבד מאד של חשכה על הלב, יש שמיכה עבה מאד על העיניים והאף, אני מצליחה לראות דרכה רק את כל מה שלא. את כל הפספוסים, את כל החסרונות, את כל הפחדים והדאגות, את כל הפער העצום והבלתי נתפס בין מה שאני מצליחה לעשות ולהרגיש, לבין מה שכתוב שאני צריכה לעשות ולהרגיש. חשכה של יוון. מרושעת, רעה, מצליחנית וספרטנית. מעריצה רק כוח והישגים גמורים, מבטלת לגמרי את כל המאמצים של הדרך, זורקת את כל התינוקות החלשים שלנו לים. דורכת על כל הרצונות הרועדים, המהססים, על

שמעתי הרצאה לכבוד חנוכה, הסבירו שם בטוב טעם איך פעם מסרו היהודים נפש על גזירות הדת. איך בימי היוונים היה טעם מיוחד לשמירת המצוות, טעם של חירוף נפש, של ויתור על כל הנוח והנעים, טעם של רצון ואהבה שהתגברו כפליים תחת לחץ סנדלי האויב. היום כל כך קל לנו לקיים את כל המצוות - הדגימו שם היטב, יש לנו ב"ה תנאים נוחים כל כך, בלי שום מאבק ומניעה. חנוכה אמור להזכיר לנו למה עושים אנחנו כל זאת, גם אם לא עומדים עלינו יום יום לכלותנו.

המילים היו נכונות מאד בבסיסן, ונתפסו בי דוקא דרך אותו מקום לא מבין ולא מזהה. תהיתי האם הן מיועדות לדור אחר, לארץ אחרת, אולי למצב אחר בחיים, אשרי מי שכך חלקו אבל לי זה בכלל לא משנה. אין לי מושג על מה מדובר. נכון שאפשר בימינו להשיג אתרוג ולולב כשרים לברכה ב-20 שקלים, ולא מוציאים להורג את מי שמנענע. נכון שיש בשוק השקל המון המון סביבוניס סיניים, מציירים ומאירים ומזמרים שאנחנו קונות בשביל החוויה ולא כהסוואה עבור הקלגסים. ובכל זאת אנחנו חיילות אמיצות שמוסרות נפש, אנחנו בנות נאמנות של אותה שרשרת דורות רצופת פאר ומסירות שזקוקות מאד לכל גרם של אמונה וכוח שהטביעו בעצמותינו. אנחנו צריכות אומץ אדיר לקום בבוקר מעונן של שגרה בתשפ"ג, ולפתוח מחדש בחיים המפונקים שלנו.

למצוא את פירורי הכוח הפיזי בתוך העייפות הגדולה והתמידית,

אין לי טלית וטוטפת, על אלו אחראים ב"ה הגברים. אבל מי יודע, אולי אפשר לחבר עלי מילים אחרות שמתאימות לנשים? אולי מסתכלים עלי מלמעלה ומוצאים אותי ככה בבוקר לא כל כך מקושטת, עם כריך ומלפפון לתוספת, כוסות שוקו מטפטפת, תמיד בבוקר בבוקר..? אולי גם עלי מחברים שירים? אולי יש עלי כזאת התפעלות ואהבה? אולי מישהו מייקר את כל הלחם הזה לפי הטף, שאני כל כך עמלה ומנסה? ואולי זה בכלל לא אולי, אלא זו העבודה שלי, לחפש ולמצוא את המבט הזה, את האמת הזו שהיא זכות וגם חובה?

מי ידליק לי אור יהודי בחשכה הגדולה שאוטמת את העיניים ואת הלב, אם לא אהיה לי בעצמי יהודית וחשמונאית אמיצה. מי יזיז את השמיכה הגדולה וחונקת של ה"לא מספיק" ושל ה"צריך", ויראה לי כמה אלף אלפי נרות כבר הדלקתי ופיזרתי על כל צעד בדרך הארוכה. מי יאסוף את שברי הרגעים, הניסיונות, הרצונות, ההתחלות, החרטות, התפילות, ויראה לי כמה כדים קטנים של שמן זית זך השארתי בכל המקומות. מי יראה לי איך אין בכלל חושך, אלא כל העולם כולו באמת מלא אור. אור של השגחה, אור של אהבה, אור של מעשים טובים ותורה ותפילה של יהודים גיבורי נפש, אור של גאולה שכבר מאד קרובה.

נשב מול הנרות הקטנים שלנו בחנוכה וננסה לספוג אל תוך ליבנו מעט מן האמת ומן האור. תעזור לנו לזכור.

כל שברי הניסיונות, מאפסת את הרגעים שכן התחילו יפה ולא הצליחו להבשיל באופן מושלם ופוטוגני עד הסוף. יוון קשה ורעה שמעריצה רק יופי חיצוני, מנציחה רק את השלמות של אלה שהולך להם לגמרי. של מצבים שמצטלמים טוב. מי יכול לצלם רגע של תפילה אמיתית בה הבעתי לשניה רצון אמיתי וטהור, מי יגזור וישמור אותו לאלבום גם כשבמבחן התוצאה בסוף הכל השתבש? זהו כוח יהודי בלבד. זה הנשק הסודי שלי, כבת לשרשרת ארוכה של אנשים שלא פחדו להיות חלשים ומעטים, ובלבד להיות בצד של לוחמי האור.

עמדתי בוקר אחד, כזה, לוחמת אור תשושה ומותשת בשעה מוקדמת וקרה מדי בבוקר, נאבקת עם פרוסות קפואות וזמזומים עצבניים וממהרים סביב, והרמתי רגע מבט אל חלון המטבח לבדוק אם יורד היום גשם בחוץ, לעניין המגפיים או מה. היה מעונן אמנם, אבל כאילו חיכו לי שארים סוף סוף מבט, משהו בגוש העננים זז צפונה ומשהו שני זז דרומה, ובקעה שם לכבודי בדיוק באותו רגע קרן רכה ומאירה שנכנסה לי רגע לתוך הלב. רואים אותי, חלפה בי פתאום מחשבה מוזרה ולא אופיינית לבוקר. מישהו מסתכל עלי מלמעלה. גם עכשיו. בתוך הלחץ, בתוך הבלגן. אני לא לבד, מסתכלים עלי, רואים, מאירים. מילים נוגעות של פיוט שקראתי פעם הגיעו לי מירכתי המוח בניגון שאני בכלל לא מכירה: "ימצא אותה מקושטת, בטלית ובטוטפת, כמו כלה מעוטפת, תמיד בבוקר בבוקר..."

לא עושים חשבון! כך התיבצא תמיז וטקלאת...

היום, הינם עבור שתקבלו עליכם על תורה לתמיד. חשבתן פעם מדוע אנו חוגגים שמונה ימים? היום הראשון אינו מכח הנס, שהרי השמן בכד הספיק מלכתחילה ליום אחד! יש תשובות מרתקות על דרך הפשט והדרש, בחרתי עבורכן טעם אחד מהותי ומיוחד- עצם העובדה שלא התייאשו מלהדליק גם ביום ראשון, למרות הידיעה שמחר לא יהיה להם מה להדליק, זהו הנס! וזהו גם הנס התמידי שמקיים את עם ישראל בכל דורותיו וגליותיו. אילו היו עושים חשבונות מה יהיה מחר, לא יהיו יכולים להתקיים אפילו יום אחד, אבל ישראל שמים ביטחונם בה, וכל מעשה קטן שיש בידם לקיים הם שמחים ועושים באמונה תמימה ואינם מהרהרים אחריו.

כך קיבלנו מאבי האומה, אברהם אבינו. ה' מבטיח לו זרע כעפר הארץ- ומיד לאחר מכן מצווה עליו את העקידה ללא בניס. הוא מבטיח לו את ארץ ישראל- ובשביל לקבור את שרה הוא צריך לשלם הון רב לעפרון. אך אברהם לא מתלונן כי הוא התחיל, יש לו שדה קטן ובן אחד. הוא השתדל- לקנות את חברון ולמצוא שידוך ליצחק. הוא נטע את השורשים שיהוו תשתית לקיום ההבטחה, מתוך ביטחון מוחלט שעוד יזכה לפירות אשר יתכן וילבלבו רק בהמשך לעיני הדורות הבאים.

רש"י מסביר את השם כסלו מלשון תלם, על שם התלמים שנוצרים אחרי החרישה שנעשית אחרי היורה בעונת הזריעה, שהיא חודש כסלו.

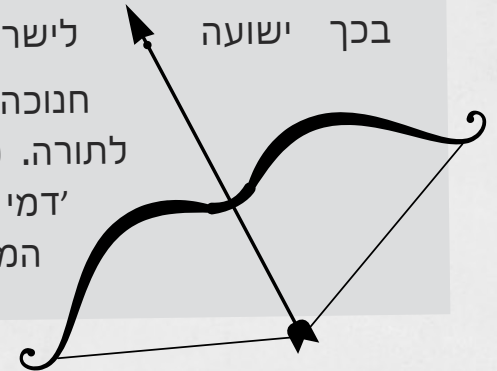
יש המשערים כי מקור השם "כסלו" הוא מלשון 'כסל' שמשמעותו 'תוחלת', שכן בתקופת שנה זו מייחלים לגשמים.

יש המקשרים את שם החודש עם חנוכה, 'כסלו' הוא מלשון ביטחון על שם הפסוק: "אם שמתי זהב כסליו", שעיקר הנס בחנוכה נעשה מתוך ביטחון ואמונה.

מזל החודש הינו קשת, על שם הפסוק ביחזקאל: "כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם", כי זמן גשמים הוא ולעיתים נראית הקשת בענן.

הקשת מסמלת גם את קשתם של החשמונאים אשר ניצחו בכח אמונתם את יתרונם הצבאי של מלכות יוון והביאו בכך ישועה לישראל.

חנוכה מלשון חינוך- ובעיקר חינוך הבנים לתורה. מטעם זה התקבל המנהג שנותנים 'דמי חנוכה' לילדים, במטרה להעביר את המסר שמטבעות אלה שאתם מקבלים

תכתבי את הבית שלך זה גל...!

לגדל כאן, באמריקה המתירנית. אילו היית נותן לי בן-היו לי כלים לגדלו באמצעות לימוד התורה ובטעימת צוף טעמה, שכך יכול אני לנתקו מהוויות העולם האמריקאי. אבל לגדל כאן בת? באיזה נשק אוכל לציידה מול 'אמריקה'?

אם נתת לי אותה- פירוש, שאתה סומך עלי שאבנה את ביתי בצורה שהבית יהיה אפוף תורה כל כך, והחמימות של תורתנו הקדושה תשתכך בה, דפי הגמרא יצפו את קירות הבית, עד שביתי תהא אוהבת תורה ותרצה חיי תורה בלבד! תודה לך, בודאי, שנתת בי את האמון שאעמוד במשימה זו!... בדבריו מלמד רבי יצחק מהי הדרך לגדל ילדים בתוך הבית: לעטוף את הבית בדפי גמרא, ולגרום שניחוחותיו יהיו תורה ויר"ש. כך נושמים זאת הילדים ונעשים חדורים בתורה וביר"ש.

(מוסף שבת קודש)

שוכב לו אדם חולה על ערש דווי ואינו מסוגל לקבל ולעכל את התרופה אשר עשויה להציל את חייו בשום אופן. מה עושים? אוטמים את חדרו וכותשים את סממני התרופה דק דק או מעשנים אותם, ובכך ממלאים את החדר כולו באבק התרופה, באופן שהחולה נושם את הסממנים ומבריא.

מרן הגאון רבי מאיר שפירא זי"ע מלובלין מקביל את שתי הדרכים הללו לדרכי החינוך היהודי. יש את הדרך של האנשים- האב מלמד את בנו תורה באופן ישיר, אולם הנשים הן 'עיקרו של הבית'- שומרות על הבית מכל השפעות חיצוניות. הנשים 'כותשות' עד דק את סיפורי הצדיקים ו'מעשנות' את הבית אהבת תורה, עד שכל מי שנכנס הביתה נושם יראת שמים מלא ריאותיו!

כשנולדה בתו היחידה של הגאון רבי יצחק הוטנר זצוק"ל - הרבנית דיוויד תחי', והאחות בבית חולים יצאה לבשר לו על כך, הוא הוציא מיד את יומנו והתיישב לכתוב את תחושותיו: "ריבונו של עולם! תודה לך שנתת בי אמון רב: אתה נותן לי בת

יאר ה' פניו אליך

שאנצל זאת לדברים הללו. אבל לא מזמן הגיע לידי ניסיון לא פשוט בנושא.

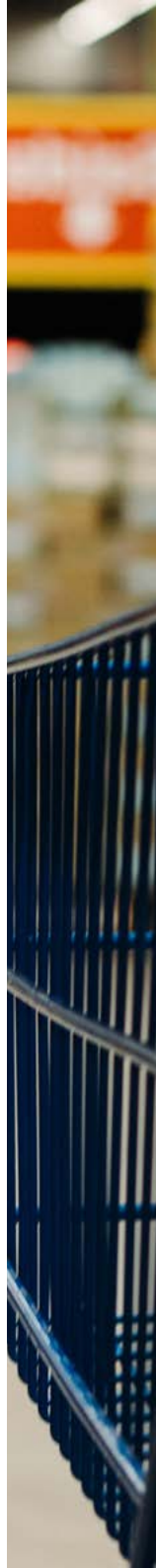
הפעם זה לא היה לקוח, אלא אחד מילדי שנדרש שלא בצדק לשלם סכום של 500 ₪ לגורם מסוים שתבע זאת ממנו בלא דין ובלא דיין. המקרה זעק ניצול מחפיר, עוול משווע וסטייה משמעותית מן הציווי של "והייתם נקיים מה' ומישראל".

אי לכך אזרתי עוז והתקשרתי בעצמי לאותו גורם, והוא הציע כי אעלה את טענות הבן על הכתב, אציג את הדברים מנקודת מבטנו והוא ילך עם הכתוב לבוררות אצל מורה הוראה ופוסק הלכה. בני דרבן אותי להעלות את הדברים על הכתב שכן בטוחים היינו שהצדק עימנו ושראו למצות את הדין עד תומו.

במשך כל אותו יום הפכתי במחשבותיי וחככתי בדעתי כיצד לנסח את הדברים ומה אכתוב שם בדיוק. המקרה הזה ציער, הכעיס והסעיר אותי ברמות שלא ניתן לתאר. ברור שתפילת מנחה הייתה יותר עירוב מחשבות בין נוסח התפילה לבין נוסח המכתב שתכננתי, ובתפילת ערבית של אותו יום הייתי צריכה מדי פעם להיעצר ולבדוק אם אני מתפללת את התפילה הנכונה ולא גלשתי לתפילת ראש חודש... ערכתי אין ספור דיונים עם בני כדי לתכנן מה כן לכתוב, מה להדגיש, מה להשמיט, מה להרחיב, איך להתבטא ואיך להציג את הטענות על הצד הטוב ביותר.

אחת הדילמות המרכזיות בעריכה לשונית, נוגעת לתכנים שאותם אני נדרשת לערוך ולשכתב. לצד ניסוחים של ברכות, המלצות חמות, מכתבי תודה והערכה, תקצירי הרצאות ועוד שלל תכנים רצופי אור ונטולי כל דופי רוחני - אני נדרשת לא פעם גם לניסוחים מסוג אחר. מדובר בלקוחות שמעוניינים להציג את עמדותיהם בפני בורות, להגיש תלונות על יחס לקוי, למתוח ביקורת על שירות מסוים, להטיח דברים מתוך כעס או לפרוק תסכולים אל מול גורמים שונים. לא אחת אני נדרשת לעסוק בתכנים שאם הייתי יודעת את שמותיהם של הנפשות הפועלות- ודאי הייתי נכנסת לדילמות הלכתיות רציניות של לשון הרע, רכילות, הוצאת שם רע ואפילו שינוי מן האמת בלשון המעטה. בתחילה הודעתי מראש שבכל העניינים הללו לא לציין לי שמות בשום פנים ואופן, ואני אשאיר את הפרטים החסרים בהזרחה כדי שבעל המכתב ישלים את החסר. בהמשך אזרתי אומץ והגבלתי את עצמי רק למכתבים שאכן מגיעים לשאלה של דעת תורה, ומופנים לבוררות הלכתית כדת וכדין. אולם בין כך ובין כך, ברור לי שהעיסוק הזה אינו עונה על ההגדרה 'כשר למהדרין'.

לאורך השנים ועל סמך התייעצות, החלטתי שאני מסננת מאד מקרים אלו ונמנעת להיכנס אליהם. אני לא טוען רבני ולא עורך דין וזה לא התפקיד שלי. גם אם יש לי את כושר הניסוח והעריכה הלשונית, לא נראה לי שהקב"ה התכוון

נראה לי שההארה השמיימית הגיעה בתפילת שחרית ביום למחרת. אולי היו אלו המילים "עושה משפט לעשוקים" בהם כן הצלחתי להתרכז ב'פסוקי דזמרה'. פתאום החלטתי: לא מנסחת וגמרנו! יש לקב"ה אין ספור דרכים כדי להשיב לנו את הכסף אם הוא אכן שלנו. הרי לא יהיה לכך סוף: הנתבע יקרא את מה שנכתוב, ובודאי ירצה לבצע שינויים על פי הדרך שבה הוא רואה את המקרה או לפחות להוסיף טיעונים. הוא ודאי ישלח את הקובץ חזרה לתיקונים, הדגשות, השמטות והוספות. כל משא ומתן כזה יסעיר אותי מחדש ויגזול ממני עוד כמה תפילות שחרית, מנחה וערבית. לא רוצה! לא מתאים לי! אין הצר שווה בנזק המלך! כבר עכשיו הנזק הוא גדול מספיק!

אחרי תפילת שחרית הרמתי לבני טלפון ושכנעתי אותו לשלם את הסכום הנדרש ולגמור עם העניין. הוא השתכנע, אבל רצה שאכתוב לאותו גורם במייל את החלטתנו ונוסיף כי יש דין ויש דיין. בעלי מייד עצר בנו ואמר לי, כי אין למסור דין לשמיים, וכי לא כדאי לכתוב כלום בעניין. כך עשינו, והשלווה חזרה לשכון בליבנו, במעוננו ותפילתנו. עשינו לעצמנו תרגילים שונים להסחת דעת מן המקרה וחזרנו לחוות איכות חיים במלוא מובן המילה.

בעצם התכוונתי לסיים את הסיפור כאן, אלמלא ההמשך הבא:

ביום המחרת יצאו בני וכלתי לקניות באחת מרשתות השיווק

הגדולות באזור. זוג צעיר שכמותם, אברכי ומחושבן עם צרכים מעטים יחסית, ערכו קניה שעלתה להם 352 ₪. בני ניצל את אפשרות השירות העצמי וערך לעצמו חשבון לבד. כאשר בא להעביר את כרטיס האשראי, הוא נדרש להקיש את הקוד, ומשום מה באותו רגע פרח מזיכרונו הקוד. (הכרטיס היה די חדש והקוד טרי). הוא ניסה עוד כמה פעמים להיזכר בהיסטריה בקוד ולהקישו, אך הכרטיס נחסם ונגעל מטעמי בטיחות ובני עמד מול שוקת שבורה. מזומן לא היה לו ועגלת מוצרים מלאה בכל טוב לידו. הוא התקשר אלי לתנות את בעייתו. אני זוכרת שכאשר הורדתי את הטלפון די 'התרתחתי': "למה הם מתקשרים ליידע אותי על כל בעיה קטנה?". במחשבה שניה אמרתי לעצמי: אולי במקום לכעוס פשוט תתפללי להקב"ה שהעניין יסתדר. וזה מה שעשיתי. בהמשך התברר לי שהוא אכן הסתדר, וכך התנהלו הדברים:

בצר לו ובבושת פנים ניגש בני אל הקופאית הראשית במקום, ביקש לבצע ביטול עסקה והבטיח להחזיר את כל המוצרים למדפים אחד לאחד. היא העיפה מבט על העגלה ועל החשבונית לתשלום, שלפה את כרטיס האשראי האישי שלה מתיקה ותוך כדי שהיא ממלמלת: "החודש עוד לא נתתי מעשר כספים" - גיהצה את הכרטיס ושילמה את הקנייה.

הוא אשר אמרתי, יש לו להקב"ה אלפי דרכים להחזיר את מה שמגיע לך באמת, ועל זה אפשר לומר ולהרגיש: "יאר ה' פניו אליך!".

שלום וברכה,

אני בחורה העובדת במשרד רואי חשבון. אני רושמת את המייל הזה לאחר דמעות רבות של צער וכאב, בתקווה שתוכלו להאיר את עיני.

קראתי את הסיפור ב"אישי לשלישי", על הבת שסירבה לקבל מתנה מעובד. תמיד ידעתי שהעניין הזה לא "חלק" אבל לאחר שקראתי את הסיפור והתגובות שבעקבותיו הבנתי שזה ממש בעייתי, וממש התפללתי מאז שזה לא יקרה לי.

לפני ר"ה אחד הלקוחות הופיע במשרד, אחד שמעריך את העבודה שלי וגם דואג לציין זאת לפני הבוס. במקום להושיט לי כרגיל את הטפסים והחשבוניות, הוא הושיט לי שקית ענקית עם לוגו של רשת ידועה לכלי

בית ואמר בחגיגות: "היום הגעתי רק בשביל לתת לך מתנה לכבוד השנה החדשה, לאות הערכה על עבודתך המסורה" (לא זוכרת את המילים המדויקות, כי מהרגע שהבנתי את הכיוון פשוט נפל לי הלב).

בדיוק כמו שכתוב בסיפור - "מצד אחד לא נעים לפגוע ולזרוק בפרצוף מתנה לבן אדם שקנה מכל הלב ורצה לעשות רק טוב, מצד שני לא שייך לקבל מתנה מבן אדם שקנה מכל הלב. זה לב הבעיה!"

זה לא היה מצב של "לא נעים..." אלא הרבה מעבר, אין לי איך לבטא במילים.

תבינו, זה לקוח שיש לו גבולות בסיסיים של כבוד ושמירה. הוא קנה מתנה כדי להוקיר טובה, הגיע למשרד במיוחד

למטרה זו, רשם כמה מילים של הערכה, הביא פתק החלפה והכל, אין לי הסבר אנושי איך אפשר לסרב לדבר כזה...

אני כותבת בדמעות שפשוט לקחתי את המתנה בלב כבד, אמרתי שלא נעים לי, וניסיתי להעביר נושא למשהו טכני. לפני שהלך סיימתי איכשהו: שתהיה שנה טובה, ותודה...

מאד אכפת לי שדווקא בימים כאלה נפל לידי כזה ניסיון. אני יודעת שתמיד אפשר לחזור בתשובה, אבל כדי לחזור בתשובה צריך גם לקבל לעתיד, וזה צריך להיות אמיתי ומעשי.

איך עושים את זה? האם זה באמת אסור? אני כל כך לא רוצה לעגל פינות, רק לעשות מה שנכון. בבקשה תעזרו לי, מה להבא אני יכולה לעשות??

שלום לך יקרה!

קודם כל חייבת לבטא את ההערכה וההזדהות למקרא סיפורך.

”סבירה” וגם חד פעמית, כי כל אדם הגיוני לא יחזור על העניין יותר.. אם יש עוד דילמה אוכל לשאול את הרב שוב. אני בטוחה שהתשובה שעשית מהודרת ביותר. בשעת מעשה פעלת לפי מה שהצלחת וידעת באותו רגע, ולאחר מעשה את לוקחת אחריות ומבררת הלאה - בבחינת ”אין אדם עומד על דברי תורה עד שנכשל בהם”. אשריך שזכית להגיע מתוך ניסיון לעלייה.. בהצלחה!!

מתנה אישית מגבר. היא לא חייבת להחזיר את הכסף, אפשר לקנות בו חפץ למשרד, לתת את הכסף לצדקה או משהו דומה, ולנסח לו מייל כמו: מאד התכבדתי/ מוקירה/ מעריכה את המתנה, אבל כיוון שלא מקובל בציבור שלנו לקבל מתנה אישית (מגבר לאישה) תרמתי את הכסף לצדקה לזכותך/ קנינו שעון (או חפץ אחר) למשרד..” מה את אומרת? לדעתי אכן יש פה פתרון ביניים שאפשר לחיות איתו, גם אם יש בו אי נעימות. ואכן יש, אך היא

איזו יראת שמים, איזו התבוננות ותשובה, איזה רצון טהור להישמר ואיזה תפילות- את באמת מדהימה! אכן סיטואציה מאד מביכה ולא קלה! בד”כ כשיש יחסים ענייניים כמו שאת מתארת- פחות שכיח שהיא תקרה. אם כי תמיד יכולים לצוץ האנשים ה”טובים יותר מדי”... אתן לך עצה שקיבלתי מרב לא מכבר, על בת שקיבלה סכום כסף מלקוח מעריך ולא היתה מסוגלת להחזיר אותו בפנים. הוא כתב כך:”לא ראוי שאישה תקבל

כי ממש לא נעים לי לפתוח שוב את הנושא... ולסיום, ממש התרגשתי מהמשפט שרשמת: ”אם יש עוד דילמה אני יכולה לשאול את הרב שוב”. אכפת לכם באמת, אתם רוצים לעזור במקסימום האפשרי ולא רק ”לחסל” את תיבת המיילים העמוסה. זה ממש ריגש אותי ונתן לי כח לעשות את הדבר הנכון, בידיעה שאם יהיה לי עדיין קשה ולא ודאי- יש מישהו שמוכן לשאול בשבילי ולעזור לי.

תודה רבה, אין מילים להודות. ברגע הראשון חשבתי שאין סיכוי בעולם שאעשה כזה דבר. אבל במחשבה שניה, הבנתי שאם אני רוצה לעצור את זה ולמנוע את הפעם הבאה, אני פשוט חייבת. אז עשיתי את זה. הוא ענה לי בצורה עניינית ומכבדת ונראה שלא נפגע. (מצלמת לך את המייל...) עוד שאלה, האם אני צריכה לספר לחברותי לצוות את מה שעשיתי? אולי זה בעיה שבנות יחשבו שזה בסדר לקחת?

מקסים לקרוא, תודה ששלחת! התרגשת!!

זכית לנהוג ע"פ התורה במקום שלא קל ולא ברור... זכות ענקית!

אני חושבת שתוכלי להסתדר עם החשש ועם חוסר הנעימות כאחד, ע"י שתקני באמת את החפץ שרצית למשרד, וכשתביאי אותו תצייני באזני חברותיך- זה מהמתנה שהלקוח X הביא.. ואם יהיה אפשרי תוכלי להוסיף בקצרה שלא רצית לקחת מתנה אישית אז העברת למשרד.

בנוסף, טיפ לעתיד: התייעצתי עם רואת חשבון בכירה על המקרה והיא אמרה מיד- ברוב המשרדים אסור בכלל לקחת מתנה או כספים מלקוחות, בגלל תקנות אתיקה וכדומה..

אז אפשר במקרה הבא לומר על המקום- תודה רבה, מאד מכבד וכו' אבל מטעמי אתיקה אין לי אפשרות לקבל מתנות מלקוחות. זה מאד מקובל, ויכול להיות פחות מביך.. בהצלחה רבה!!

מחול האור והחושך

מהלכים במין נינוחות אתלטית, נאים ומטופחים, לבושים היטב ומקרינים בריאות טובה ועור נקי מקמטי שמש ופגעי מזג אויר.

גם הרחובות מתוחזקים היטב. המדשאות מרוכדות, האוטובוסים והרכבות נעים בדממה על פי לוח זמנים מדויק, דלתות נפתחות ונסגרות בלא חריקת צירים והכל יושבים בשלווה במקומותיהם

האנשים קורקטיים וסבלניים. לעולם ייענו בנימוס לכל בקשה, יאמרו סורי ופליז בשווייצרית ומיד באנגלית, למקרה שאתה תייר. מוסר השכנות הוא כזה, שגם בבניין מגורים גדול, שוררת דממת אלחוט לאורך כל שעות היממה.

אפילו הילדים רכי מבע ונמוכי דציבל, בגדיהם נקיים וחוטמיהם זעירים ואינם זבים לעולם.

חזיתות הבתים, הגגות והבניינים מטופחים וסימטריים ללא רבב. אין מזבלות, אין קילופי טיט וטיח, אין הומלסים, אין הפגנות, אין פיח.

עולם מושלם. הגעתי.

אבל אחרי יומיים, התחלתי לחוש חוסר נוחות.

”אין בשוויץ מקקים?” שאלתי את בעלי.

”מן הסתם יש.”

לפעמים יש לי חשק לעבוד בחניון. להיות האישה שאחראית אך ורק על הכפתור הזעיר המפעיל את המוט הארוך במחסום. למעלה. למטה. למעלה. למטה. למעלה.

עבודה נטולת קונפליקטים, שאינה דורשת ריכוז, יצירתיות ויחסי אנוש מורכבים, ויותר מכל.. מצפון חי, נושם ובוטע חזק וארוך מדי לאורך שעות מדי יום.

המציאות שלנו כנשים עובדות על קווי התפר שבין עולמות ערכים שונים, מניבה תנודות בלתי פוסקות. דבר אינו זורם על מי מנוחות וברגע שנראה שכך, משהו חדש צץ. הכבישים מלאים ברמפות ובליטות ואי אפשר לשחרר את הריכוז ופשוט לתת לטייס האוטומטי לפעול.

הרבה פעמים אני מוצאת את עצמי מבוססת במשאלת החניון והטייס. יש נוסחה לחיים כאלו? זה מגיע בסוף? אולי אם אעבור את כל המחילות האלו, בסוף יחכה לי פס אור מוארך שאוכל להניח עליו ראש ולנוח?

במעבר חד, בשבוע שעבר, מצאנו את עצמנו בעיר לוצרן לרגל שמחה משפחתית. לוצרן, אחת הערים היפות בלב האלפים השווייצרים. אגם תכול מלטף את שוליה וגשר פרחים יפהפה חוצה אותה לרוחב.

פס הקול ברחובות נעים לאוזן, צליל הדיבור לעולם רך, אין דחיפות והמולה גם במדרחוב השוקק ביותר. התושבים

”איפה הם?”

”אולי בנתה להם עיריית לוצרן עיר תחתית משל עצמם בבטן האדמה.”

”מה עם חלודה?”

הוא מקמט מצח, מביט סביב. אפס. באמת אין כאן חלודה.

”דברים כנראה לא מתחמצנים בשוויץ.”

”ותגיד, אף אחד לא ממהר לשומקום?”

”הם יוצאים שעה לפני הזמן.”

”אין פה אנשים עצבניים?”

”למה את צריכה אנשים עצבניים?”

”כדי שמהו... שמהו יזוז פה.”

בערב, גיליתי את בעלי משוחח עם אחד המקומיים בלובי בית הדירות בו התארחנו.

השוויצרי דיבר. הרבה הרבה יותר משדיבר כל שוויצרי שפגשנו מאז הגענו. האזנתי בסקרנות לשיחה.

”הארץ שלכם יפה” אמר בעלי בנדיבות ישראלית אופיינית.

”אתה חושב כך?” תהה השוויצרי.

”הכל יפה ומטופח, נעים, אסתטי, יש פיניש, יש כבוד, נימוס, יש שילוט..” בעלי מפרט והשוויצרי מקמט מצח.

”אני סבור שמשעמם כאן..” הוא אומר, ”כולם לבושים באותם מותגים, גרים באותם בתים ונוהגים באותם מכוניות יוקרה.

לכולם חופשות זהות ונופשים ומסעדות. ואני תוהה... האם אין משהו מעבר לחיים נינוחים וצפויים?

תבין.. אין כאן מעמד תחתון ומעמד בינוני. אין התכתשויות, אין פוליטיקה ואין אי הסכמה, אין הפגנות ואין והתנגדות. הכל מת. אקשן יש רק בחוץ.. בעולם.. מלחמה באוקראינה, רעש במזרח התיכון, שם מתרחשים דברים שווי ערך.. אנשים נאבקים. הם בחושך. אחר כך הם באור. כאן, בקיבעון המוחלט הזה, לא יכול לקרות לעולם דבר רע באמת. ולכן, אולי, גם לא יכול להתרחש דבר טוב באמת...אין לנו מלחמות אבל גם אין לנו הישגים מדעיים ופריצות דרך טכנולוגיות. אנחנו יודעים לבצע בגימור שוויצרי משובח את מה שהמציאו אחרים. אבל לנסות ולטעות- טעויות גסות שמשלמים עליהם מחירים...? לא... לא בשוויץ.”

”יהודי?” שאלתי את בעלי באותו ערב.

”גוי גמור.”

”אז מה הפשט? מה פשר חוסר המנוחה ה'יהודי' כל כך?”

”הפשט?” צחק בעלי ”הפשט הוא, שנולדה לו תינוקת היום. הוא הפך לאב. משהו משמעותי זז בקיום שלו.”

תהיתי אם מחר ישכח הכל. אם יכנס למסלול 'אבא אמא ילדה עבודה' וישכח מההתעוררות שהיתה לו בלילה גשום בלובי בית הדירות, בשיחה מהפכנית עם יהודי מזוקן מישראל.

ואז התחלתי להתגעגע הביתה. לחיים שלא מפסיקים לזוז. לנשום, לבעוט, להיאבק לחיות. פוחדת לחזור אבל כמהה

שמועה טובה - תפריט

גזרי ושמי

naomi-naomi.com

3 במעגלי החיים:

- ### בחורות 3>1
1. סדרות מודעות לחברות הנבחרת גברת יהודית סלומון
 2. אדריכלות לבית יהודי גברת לאה קרלינסקי

- ### נשואות 3>2
1. הרב ישראל גולדווסר הבית היהודי
 2. גברת רות מלכה עקרות בתינו ארזים

- ### אמהות 3>3
1. גב' פסי דבלינגר
 2. גב' אסתי דומב
 3. גב' שולי ויסברג
 4. גב' פריידי דיסלדורף שרהלה לא עובדת
 5. גב' מרים במברגר באהבה אמא
 6. גב' רותי דושניצקי משמעת בחינוך

2>3 לפי מרצים:

1. הרב צביאלי בן צור (סדרות: רענון רוחני 1, כוחות הנפש שבאדם 2, טעמי המצוות 3, אהבת חסד 4, אזעקת אמת 5, השירה שפת הנשמה 6, מידת הכעס 7, נושאים נוספים 8)
2. הרב ישראל גולדווסר (סדרה על שמירת השמיטה בראי היסטורין שלוחות ממוינות לפי שנים תשע"ח-תשפ"ב)
3. הרב שמואל פולק פרשת השבוע
4. הרב מרדכי קאופמן אמונה וביטחון
5. הרב חנוך דרורי-ענייני דיומא ופרשת השבוע (מחולק לפי שנים)
6. הרב טודרוס מילר פרשת השבוע
7. הרב אוריאל סופר ענייני דיומא והפטרות פרשת השבוע
8. הרב בייפוס סדרה על שבת קודש
9. הרב פנחס ארלנגר
10. הרב מנחם שטיין
11. הרבנית רינה תרשיש (מחולק לפי שנים)
12. גברת שלומית שחור (סדרה בנושא מידות/סדרה בנושא חינוך| שיחות נוספות)
13. גברת יהודית סלומון סדרות מודעות לחברות הנבחרת
14. גברת מלכי קניגסופר כלכלת המשפחה
15. גברת דבורה קיסטר (סדרות הצבת יעדים| מאושרת בעבודה)
16. גברת רחל מונטג התבוננות פנימה

2>1 לפי נושאים:

1. אתגרי השעה
2. מועדי ישראל
3. תפילה (עבודה שלב- הרבנית רינה תרשיש| תכתב זאת לדור אחרון-גברת רחל בלוי)
4. חינוך ומשפחה (הרב חנוך דרורי| גברת שלומית שחור)
5. מידות
6. פרקטיקה בית עבודה
7. פרשת שבוע
8. נושאים מקצועיים

במעגלי השנה:

2>2

- ## 9
- ### נהנית? המשוב שלך חשוב לנו
- ויעזור לנו לדעת מה את אוהבת: בשלוחה 9>1
- 9>2 קבלת צינתוק בכל פעם שתוכן חדש עולה לקו תשלומים
- 9>3 תשלומים

- ## 8
- ### כל שירי השמורה חדש!
- גם השירים "מאושרים" ו"השיבנו"
- ## 7
- ### כל הכנסים (כולל "לך תליות")

- ## 1
- ### החיזוק היומי - כמעט כל יום
- ## 5
- ### שיחות השעה שש מצוות תמידיות, ר' חיים זצ"ל ועוד...

במקום עמוק לשוב ולחוש את הדופק.

את הדופק הזה שאין בו בכלל אופציה לקיום כמו זה שלהם. לא רק בגלל העדר כסף והבדלי מנטליות-אלא בראש ובראשונה בגלל שאלת הבחירה החופשית המתחדשת מדי רגע, הדעת והמכאוב הדורשים מאיתנו לבחור על פי אמות מידה שונות לגמרי מאלו שמנהלים את שאר העולם.

יפת אלוקים ליפת, אבל לנו נתן תורת אמת.

לא קל להיות אישה חיה ופועלת באלף צמתי בית ועבודה, משוועת למעט שקט, לפס אור ממושך שיתן מנוס והפוגה מהכורח לבחור.

אבל מה ניצור בשקט התעשייתי הזה.. הרי חיינו נוצרים בדיוק מהקונפליקטים, מאותו חומר קשה הנושא את תמצית דמנו, עקרונותינו ושאיתנו לדייק ולזקק כל רגע במסע.

תמהיל האור והחושך יוסיף להיות לחם חוקינו, ובהם נוסיף ונעלה מדי יום את נר התמיד. נשתדל לעשות נחת רוח לבורא ולהרבות אור.

הביתה. הביתה בשמחה.

ככה מתחילים?

שלום כיתה א'. ככה נראה היום הראשון? לא ממש הצלחתי להחליט מה ללבוש, אבל אני כאן, מתרגשת וחוששת ממש. עומדת לבד בשערי הבניין הענק הזה. אבא ואמא לא יכולים להיכנס איתי פנימה, גם החברות לא, אולי השוקולדים שהן שלחו אתמול כן. רק הקב"ה כאן איתי, שומע את הלב הפועם מהר וחזק מדי. הלוואי שאצא מכאן לא פחות ממה שנכנסתי, הלוואי שלא אפסיד שום דבר מכל הטוב שקיבלתי כל השנים היפות בחממה.

עוד אין לי כרטיס עובד, עומדת בשער ואין לי איך לעבור את הדלת האלקטרונית. מישהו ניגש אלי- "שרה?" "כן, זאת אני".

"נעים מאד, גיא, אלווה אותך אל הצוות שלנו".

נעים מאד? תלוי למי. הולכת למעליות עם גיא, עולה עם גיא במעלית. מנסה להבין אם ככה זה, זה נורמלי? אסור? מתי בכלל יצא לי ללכת עם איש זר לידי, איזו סיטואציה מוזרה. צריך לשאול אחר כך.

נכנסת לחדר של ראש הצוות, היא מודה לגיא. ראש צוות אישה זה בהחלט נס גדול. אמנם חילונית, אבל אישה, תודה לה! אנחנו משוחחות על הליך הכניסה לעבודה, על היומיום בצוות, פרטים קטנים. הכול גדול עלי כל כך.

בשלב ההתחלתי, היא מסבירה לי, אקבל ליווי של מנטור מהצוות כדי להקל את הכניסה. אופס. הסמינר. הייתי תלמידה טובה והקשבתי יפה, עכשיו הזמן ליישם.

להתחיל מההתחלה? מהסוף? מהאמצע? את הסוף אני עוד לא מכירה. את ההתחלה מכירות כולן, היא ההתחלה של כולנו. היא לבושה בחולצה מכופתרת תכולה או צהובה או ורודה, שמוכנסת בתוך חצאית קפלים או A וצועדת מעדנות במסדרונות הסמינר. כולנו היינו שם, חיות בכל מהותינו את ההווי החברתי, מקשיבות לכל הרצאה, משתדלות להיות נוכחות גם בכל השיעורים. היינו שם, וזה היה מזמן. גם אני שחווייתי את היציאה החוצה רק בחצי שנה האחרונה, מרגישה שזה כבר רחוק ממש.

נדלג אל האמצע - מבול. מבול של תחומים, שמות, רעיונות, ראיונות, הצעות עבודה - הגזמתי, כן? דשדושים ראשונים בעולם התעסוקה, שליחת קורות חיים פה ושם, ניסיון להבין למה אם למדתי תכנות יש פתאום כל כך הרבה שמות וסוגים של משרות. בסוף זה קורה. גם אני מקבלת טלפון HR בחברה טובה, אני בפנים. מדהים. זה אומר שעברתי את הראיונות הלא פשוטים האלה. אומר גם שנגמר החופש.

משהו מדגדג בקצה התודעה. יש איזה משהו, דיברו עליו בסמינר, שמעתי על זה גם בבית, שאלת רב? אה, בטח, אני אשאל, מה יכול להיות. הולכת לפרנס בעז"ה בית של תורה, ולעבוד סוף סוף.

מתקשרת לשאול. כן, יש שם חרדיות, חלקן אפילו שמורות, וחסמה ואזור נפרד. יש שם גם המון לא חרדיות, ראיתי. בטח. יש הסכמה מראש לא לבוא לימי גיבוש, חלק מהשבוע עובדים מהבית. כן, אז אפשר להמשיך בתהליך? תודה תודה. שלום.

”אפשר אולי לקבל מנטורית?” אני שואלת קצת מהוססת, ”אני מתכוונת... אישה?”

”בטח”, היא עונה מהר מדי, ”התלבטתי באמת בין שניים מעולים מהצוות שלנו, חסכת לי את הדילמה”. היא מפנה אותי אל מחלקת הציוד, בהמשך אפגוש את המנטורית שלי. הגב שלי זקוף מאי פעם, פסיעה ראשונה במבול, וכבר אני מתפקדת כמו שמורה.

עינת, ראש הצוות, מלווה אותי אל האזור בו יושב הצוות שאלין אני נכנסת. מציגה אותי בפני הבודדים שיושבים שם, בתור הג'וניורית החדשה שמצטרפת. היא מראה לי את העמדה שלי, שממוקמת בסוף ה”אופן ספייס”. סמוך אליי יושבות עוד שתי חרדיות, הן לא כאן היום. אני מתחילה להתמקם, הולכת לקבל ציוד, חוזרת לבדוק שהכל מתחבר.

מישהו מהצוות ניגש אליי לעמדה ומציג את עצמו. אני משתדלת לארגן את עצמי מהר בגרסה עניינית ומאופקת, מציינת רק איך קוראים לי ושאני חדשה.
”זאיפה למדת?”

לציין את השם של הסמינר שלי? זה אומר להם משהו? זה יגרור אותי לשאלות נוספות? אין לי כח להסתבך. מסבירה בקצרה שלמדתי לתעודה של מה”ט בסמינר בית יעקב, התשובה מספקת אותו והוא מאחל לי בהצלחה והולך משם, הבין את המסר. אני נושמת לרווחה.

איכשהו ברור לי שמה שלא אעשה היום, לא יקרה אף פעם. אם אני נחמדה ומשתפת ומדברת מדי היום, מחר יהיה לי קשה לבוא עניינית, מקצועית ותו לא. התחלה חדשה היא הזדמנות, והזדמנויות צריך לנצל. מקווה שאני עושה את זה נכון.

אחר הצהריים מקבלת טלפון מרותי, חברה מתעניינת. אני מספרת לה בהתלהבות על ההישג המרשים הראשון שלי, איך הצלחתי להחליף מנטור במנטורית. היא לא מתרשמת ואני לא מבינה למה. היא מסבירה שלדעתה עם אישה יהיה לי קל יותר להגיע לשיח חופשי וממילא לפטפטים ארוכים שנוגעים בעולמות שאין בהם כמעט מהמשותף, עם גבר הייתי נזהרת יותר. אני בודקת את עצמי שוב, האם טעיתי? ככל הידוע לי לא. גם ההורים שלי סבורים שפעלתי נכון, והקב”ה עדי שרציתי רק טוב.

למחרת על הבוקר אני מקבלת זימון לשיחה עם המנטורית החדשה. שמחה לפגוש אותה ולגלות שאני לא מעניינת אותה בכהוא זה, היא מקצועית ופרקטית מאד, לא מנסה לפתח שיחה בכלל.

רותי טוענת שאני צריכה לשאול בכל מקרה, בשביל הפעם הבאה שאתקל בסיטואציה דומה.
עוד יהיה זמן להכל. רק התחלנו.

להצטרפות ולתגובות

ashmoret@shmura.org

אשמורת. איתך בשמורה מהרגע הראשון

גם את חדשה בשוק? חברה ב'אשמורת'? או ותיקה ועדיין מזדהה? מוזמנת להגיב ולשתף את כולנו! נור ההמשך בסדרה של תמר, יחד עם תגובותיכן, יופץ בעז"ה לחברות אשמורת בלבד

טעימה
מהכתבה
המלאה

משמרת לילה

ילדונת בוכה באוקראינה, עוגות ללא גלוטן בטלז סטון,
סיקור מקדים לערב מתוכנן, לילה טוב לחמות, ו'מאמי'
ללילה אחד. כל מה שקורה כשאת כבר ישנה והן עובדות.
כל מה שקורה במשמרת היא,
מצאת הכוכבים ועד אור הבקר- בכתבה הזאת. | אסתי כץ

אותה בתוך ריבוע בין שמונה לשלוש בערך, עם זליגות לכאן או לכאן.

אבל הנה, אצל אלו שיושבות מולי עכשיו שקעה פתאום השמש, הלילה הגיע והן יצאו לעבודה.

קודם כל שאלתי אותן: תגידו, איך זה קרה?

"מיד כשנולד בני הבכור פעם בי רצון חזק ועקשן", דינה פותחת בחיור. "הרצון היה לגדל אותו קרוב קרוב לסינר שלי בלי לשלוח אותו למטפלת. אני בת לאמא עקרת בית שגידלה אותנו בבית בנחת ושלחה לגן רק בגיל שנתיים וחצי-שלוש, וצורת הגידול החמימה הזאת הוטמעה בי כהכי טובה שיש.

כשהוא רק קצת גדל, יצאתי למסע ציד אחר משרה שניתן יהיה בה לעבוד מהבית. העידן עליו אני מספרת היה רחוק מעידן הקורונה והעבודה הביתית בשליטה מרחוק נשמעה אז כמו פנטזיה, ואני בכל זאת התעקשתי.

לא הייתה ברירה, היינו חייבות להיפגש בצהריים.

מה לעשות, הן משכו כתפיים, בערב אני עובדת.

בערב הן מתחילות את יום העבודה שלהן, בלילה הן ממשיכות בערב הן מכתפות תיק ויוצאות, בבוקר או באישון ליל הן חוזרות.

הן חברות של הירח, נופלות לשינה כשהשמש עולה, הנר שלהן דולק בלילה ורק מהבהב ביום.

תכירו אותן: מיכל כץ, מפיקה ויוצרת הקרנות חינוכיות לסמינרים ועוד (ההפקות האחרונות: 'רכבת של ידיים', 'לחזור הביתה'). נחמי סג"ל מנתניה-מייסדת שיטת 'טבעי לך ללדת', דולה ומדריכת הכנה ללידה. תמר היר גרפיקאית וכתבת 'שמורה'. שושנה שטיין- מטפלת לילה פרטית, הדסה קופשיץ- אחות בטלז סטון, ודינה וייס- סוכנת ביטוח בחברה אמריקאית.

ואז הגיע הלילה

לכולנו ברור מאד איפה העבודה משובצת בסדר היום, כולנו מציירות

כץ. "כשפנית לתחום הזה, השעות המטורפות היו בהחלט חלק מעסקת החבילה. ימי צילום לסרטים הם תמיד ארוכים. המטרה היא למצות את שעות האור, ולכן מתנהלים לפי השמש. יוצאים בארבע לפנות בוקר וחוזרים בערב, אחרי השקיעה וקיפול הציד. גם אחרי שתקופת ההפקה האינטנסיבית באה לקיצה, והמוצר המוגמר נמצא ביד ברוך ה- תכניות וארועים לנשים יתקיימו תמיד בשעות הערב. ואני שם, עם התכנית שלי. אה, וגם הראש שלי- בתחום ההיגוי ופיתוח התוכן, פעיל טוב יותר בשעות הללו... זה בהחלט מתאים לי, ואני מודה שזה כיף גדול להשלים שינה בבוקר."

"שעת חצות או קצת אחרי תמיד היתה קו אדום בשבילי", כך **תמר הלר, גרפיקאית וכתבת 'שמורה'**. "אבל לפעמים נכנסות ללו"ז גם שעות מאוחרות מאד. דד ליין ממוצע של פרויקטים בעיצוב הוא בדרך כלל - אתמול. כך שעבודה בתחום היא סטז' מצוי ולא רצוי בעבודה תחת לחץ. לא לבעלות לב חלש..."

"לפני יותר מ- 18 שנים זכיתי ללדת את ביתי הבכורה באופן טבעי

תוך כדי חיפוש נמרצים שמעתי על חברה מארצות הברית בתחום הביטוחים שמגייסת עובדות מהארץ. שפת האם שלי היא אנגלית, והרעיון קרץ לי.

האמת, שכאשר התחלתי לעבוד לא חלמתי במה תהיה באמת העבודה הזאת כרוכה. למעשה, העבודה מדי לילה בלילה במשך כל השנה כולה תבעה ממני כוחות עצומים.

הייתי מוכרחה להפוך את סדר היום שלי, כי היו ימים בהם בשתיים לפנות בוקר כבר פיהקתי עמוקות, סגרתי מחשב ועפעפיים וסיימתי. אבל היו גם ימים בהם העבודה גלשה הלאה עם החשיכה בחוץ, עד לשעות שלוש וארבע לפנות בוקר, כשעמוד השחר כבר רוצה לעלות ורק אני מעכבת אותו: ה, עוד לא ישנתי הלילה!

יחד עם זאת חגגתי תחושת חופש. יכולתי להחליט מתי אני מתחילה את העבודה ומתי מסיימת, במסגרת שעות העבודה של המשרדים בארצות הברית- בין ארבע בצהריים לארבע לפנות בוקר..."

"עבודה של הפקה היא אף פעם לא עבודה של משמונה עד ארבע", מתארת **מיכל**

ושלישיות בלי
עין הרע,
עשו שיקול
דעת חכם
וביקשו שאגיש
להן עזרה גם
בבית. בתחילה היה
נראה לי מוזר לבוא
לבתים של אחרים, אבל
הן כל כך ביקשו, שהחלטתי לנסות.
ברוך ה' הלך נהדר ומצאתי את עצמי
ממשיכה בכך גם אחרי שהפסקתי לעבוד
בבית ההחלמה. לרוב אני מגיעה לבתי תאומים
או שלישיות במחצית שנת החיים הראשונה שלהם, אבל
לפעמים אלו גם תינוקות בודדים. ישנן יולדות שמעדיפות לוותר
על בית החלמה, להתאושש במסגרת הביתית המוכרת ולקבל
רק את העזרה בלילות. המימון לעבודה שלי הוא הרבה פעמים
מתנת לידה של הורים חוצניקים או סתם אמידים. אני כמובן
חושבת שזאת מתנה נפלאה... יש גם יולדות שמפנקות את עצמן
בלילה שאחרי הברית, כשהן מותשות והתינוק צורח".

ונהדר", תורה של **נחמי סג"ל** מגיע. "אחרי הלידה הרגשתי כל
כך טוב וכאב לי הלב להבין שיש אמהות שאינן חוות את הלידה
כך. כך מצאתי את עצמי, אמא צעירה בת עשרים ושתיים, מלווה
חברה בלידה... נתתי לה כלים לעבור את התהליך ברוגע ובשמחה
כדי שישארו לה זיכרונות חיוביים וטעם של 'עוד'. אני חושבת
שהשליחות המיוחדת הזאת צריכה להיעשות מתוך שמחה, ולא
יתכן שהיא משאירה טראומות ורגשות קשים. כשהיו לי ברוך
ה' כבר ארבעה אוצרות משלי הגשמי חלום, למדתי ורכשתי
עוד ועוד כלים משלימים כמו רפלקסולוגיה, שיאצו ועוד, כאלו
שהופכים את התהליך למהיר וקל בעזרת ה' באופן משמעותי.

מה שנותן לי כח לקום בלילה וללוות אמא לילדה, זו השאיפה
שהיא תצא מועצמת מהחוויה שלה. הידיעה שאישה עשתה
את תפקידה באמונה, בחיבור לבורא, לעצמה ולתינוקה, והיא
מאושרת - נותנת לי כוחות. הדרך היחידה שלי להסביר את
שעות העבודה שלי היא באמצעות תחושת שליחות. בלעדיה-
לא הייתי שורדת. שעות שינה משלימים איכשהו, כוחות נפש זה
מה שאנחנו צריכות".

"עבדתי בבית ההחלמה 'אם וילד' ועשיתי שם משמרות גם ביום
וגם בלילה" חוזרת **שושנה שטיין** לאחור. "יולדות שילדו תאומים

מחול לקוביה

זמן: 20 דקות או יותר

מהלך:

יוצרים קוביה גדולה (הילדים מעולים בלהרכיב אחת כזו, מקליקס לדוגמא...) ועל כל פאה כותבים מילה אחת מתוך אלו: תודה, בבקשה, סליחה, מתנצל, אני מעריך, אני אוהב (במקרה של קליס מדביקים דף בעזרת סלוטיפ). כל משתתף מטיל את הקוביה ומחוייב להגיד את האמת כמובן...

דירוג: 4 לבבות.

כל כך הרבה משתחרר ויוצא מהלבבות הקטנים של בני המשפחה, שזה מדהים!! המשחק אמנם מיועד לכל הגילאים, אבל מעולה גם לקטנים יותר שאוהבים להתבטא בחופשיות כנה ומתוקה...

רעיונות לגיוון:

למקרה שמספר המשתתפים הוא עד 6- מכינים קוביה נוספת, בה כל פאה היא בצבע אחר וכל משתתף מייצג צבע אחר בקוביה. מטילים את שתיהן, והמטיל פונה למשתתף הנבחר עם המילה הנבחרת ומדבר אליו. צפו לתוצאות וגילויים מרגשים!!

ערכי זכרונות

חזי הימאן

חנוכה!

כמה שאני אוהבת את החג הזה- המשפחתיות, החמימות, הנרות הדולקים, הגשם המטפטף וכמובן, המריבות של הילדים שחייבות להימשך כסדר:) הופכים את החג הזה לחג המשפחתי האהוב ביותר! אני גם אוהבת להקדיש את שעת הדלקת הנרות למשפחה בלבד, רגע לפני שרצים למסיבה של סבא וסבתא, ולאחד את כולנו סביב הנרות. כך יוצא, שבכל לילה בהתאם לזמן הקצוב שיש ולתנאים הסביבתיים (אישה שהרגע חזרה מהעבודה, ובית הפוך לדוגמא...) אנחנו משחקים משחק משפחתי ומאחד ביחד. חלק מהמשחקים אני נותנת לילדים להכין וכך כולנו מרוויחים פעילות בוקר לילדים שבבית.

אספנו לכן את הרעיונות למשחקים האהובים עלינו ביותר, מוכרים יותר או פחות, שצברו מספיק וותק וניסיון בשביל להמליץ עליהם גם לכן. שמנה לב שהן מותאמות במיוחד למשפחה הגרעינית אך כמובן שאתן מוזמנות להפעיל את היצירתיות ולשחק עם הרעיון בצורות שונות.

אז הנה, מוגש בחום וחג חנוכה משפחתי ושמח!

ליכרונת מאירים

זמן: 20 דקות ומעלה

מהלך:

מכינים מראש כרטיסים עם נושאים משפחתיים בעלי פריטים רבים, כמו: שמות השכנים, תמונות התלויות בבית, המשפטים שאמא הכי אומרת, הפארקים אליהם הלכנו במשך השנים, החנויות בהם אנו קונים, השירים האהובים עלינו מכל הזמנים, אילו רהיטים שרדו את כל מעברי הדירה, שמות כל המחנכות של כל הבנות מאז ועד היום וכו'.

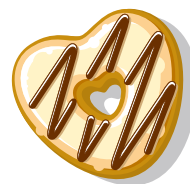
כל משתתף מקבל דף ועט. כאשר שעון החול או הטיימר מתחיל לספור לאחור, על כל אחד לכתוב את מירב הפרטים אותם הוא זוכר בהתאם לקטגוריה שנבחרה. בסיום הזמן, כל אחד מהמשתתפים מקריא את רשימתו וכל השאר מוחקים פריטים זהים ברשימתם. המנצח הוא זה שזכה במספר הנקודות הרב ביותר והמקורי ביותר לאחר מחיקת כל הזחים.

דירוג: 4 לבבות

המשחק הזה מאחד מאד במשפחות בהם בין בני המשפחה יש הפרש גילאים גדול. התחרות יוצרת זמן איכות מצחיק, חווייתי וסוחף במיוחד!

רעיונות לגיוון:

חלוקה לזוגות יוצרת תחרות גדולה יותר ועם זאת, איחוד גדול יותר. אני אוהבת לשדך בין הגדולים בבית לקטנים יותר, וכך גם אלו שאינם יודעים לכתוב יכולים להשתתף. מדהים לגלות כמה הילדים שלנו כן זוכרים, ולטובה!

מזליקים את הלב

זמן: 15 דקות

מהלך:

כל המשתתפים יושבים במעגל (חדר חשוך בהחלט מוסיף לאווירה), וכל משתתף מקבל נר או נרית. הראשון שמתחיל מדליק את הנר שבידו ועליו להדליק את הנר של היושב מימינו ולהגיד לו מחמאה שתחמם לו את הלב. (כמובן- יש לנקוט בכל אמצעי הזהירות מהאש!)

דירוג: 5 לבבות

כל ערב אנחנו משנים את סדר הישיבה כך שכל אחד מקבל מחמאה מבן משפחה אחר. משהו במשחק הזה כל כך מחמם את הלב, לא דורש הכנה מוקדמת, ומשאיר אווירה חמה, מאושרת, משפחתית ומלוכדת.

רעיונות לגיוון:

לילדים קטנים יותר, אך כאלו שמבינים את הקונספט של מחמאות, אפשר גם לשחק עם מטבעות שוקולד שכל אחד נותן לשני לאחר אמירת המחמאה.

ועכשיו גם לכוונה מתכוונים כי אי אפשר בלי:

צ'ורוס טעימים ומושלמים!

מצרכים

- חצי כוס חלב או מים
- 50 גרם חמאה
- 2 כפיות סוכר
- קורט מלח
- כוס קמח
- 2 ביצה L

אופן הכנה:

מחממים בסיר על אש גבוהה את החלב, חמאה, סוכר ומלח עד שהחמאה נמסה. מכבים את האש. מוסיפים את הקמח בבת אחת, ומערבבים במהירות בעזרת כף מעץ עד שהבצק מתנתק מדפנות הסיר. מעבירים לקערת מיקסר או בעזרת מיקסר ידני, ומערבבים כ-10 שניות עד שהבצק יצטנן מעט. מוסיפים את הביצה ומערבלים היטב לקבלת בלילה חלקה. מעבירים את הבצק לשקית זילוף עם פיה משוננת או ללא פיה כלל.

מספרים ואנשים

זמן: 20 דקות.

מהלך:

אמא מכינה לכל אחד מהמשתתפים שקית ממתקים, כאשר השקית של כל אחד מורכבת ממתקים זהים אך לכל אחד יש כמות שונה בהתאם למה שהמספר מייצג. לדוגמא: עדשים מייצגים מידת נעליים, ולכן אבא יקבל 41 ואילו הקטן יקבל 19. מספר פיסות הביסלי מייצג גיל, סוכריות מייצגות את המספר האחרון בתעודת הזהות ואילו שוקוצ'יפס מייצג כיתה. לכן הבת בכיתה ג' תקבל 3, ואילו זה בכיתה ז'- 7.

על המשפחה לנחש מה המספרים מייצגים על פי הכמות שקיבל כל אחד מהמשתתפים.

דירוג: 5 לבבות.

המשחק הכי אהוב שיש! הוא מאתגר, מצחיק, טעים ומהנה במיוחד! לקטגוריות אין גבול, ושמנה לב שככל שרמת הגיל עולה- האתגר בהתאם וגם האפשרויות (ספרה שלישית של מספר הפלאפון...) אתן מוזמנות לפנק את כולם! שמנה לב לבחור ממתקים שאינם שבירים או פריכים מדי כדי למנוע טענות:

רעיונות לגיוון:

אין- השדרוג היחיד שיכול להיות הוא להפוך את המשחק למשפחתי מורחב בערב לביבות של כל המשפחה, ולחלק את השקיות למשפחות עם קטגוריות כמו: מספר ילדים, מספר בית ברחוב, מספר שנות נישואין וכו'. הנאה מובטחת!

פוקצ'ת חנוכיה

מצרכים

כף שמרים יבשים
 כוס ורבע מים פושרים
 כף גדושה סוכר
 3.5 כוסות קמח
 רבע כוס שמן זית
 כפית מלח

אופן הכנה:

בקערת מיקסה, מערבבים את השמרים, הסוכר והמים להמסה. מוסיפים את שאר החומרים ומעבדים כ-10 דקות לבצק חלק ואחיד. מתפיחים שעה להכפלת הנפח.

מחממים תנור ל-180 מעלות. משמנים מחבת תנור או תבנית אלומיניום עגולה או מרובעת, משטיחים את הבצק אך עדין משאירים אותו עבה יחסית. מניחים מעל תוספות לקבלת צורת חנוכיה, לדוגמא: שעועית, זיתים שחורים, עגבניות שרי. אופים כ-10 דקות להזהבה ומצננים.

מחממים שמן בסיר וכשהוא חם, מזלפים פסים לתוך השמן באורך 7-10 ס"מ. ניתן לחתוך את הקצה בעזרת מספריים. מטגנים משני הצדדים.

מעבירים לצלחת עם סוכר, מגלגלים ומגישים מיד. ניתן להגיש עם סירופ שוקולד / מייפל / ריבת חלב או קינמון וסוכר.

חנוכיות וסביבונים אכילים

השמים הם הגבול ליצירתיות, אבל הנה כמה שיצרנו:

לחנוכיות:

וופלים, דגני בוקר צבעוניים, סוכריות ג'לי בצבעי הנרות, קרם וניל לחיבור בין הוופלים, קיסמים.

לסביבונים:

מרשמלו, בייגלה מקלות, שוקולד מומס, טיפת שוקולד גדולה, סוכריות צבעוניות.

נצנוצי חלומות

יחד לכחות חמש שנים,
והקשר מאד חם וקרוב.
הקודים המשותפים,
החוויות העמוקות... זר
לא יבין.

זהו, שהוא באמת
נשאר קצת מבחוץ.
זה לא היה לעניין והיא
הביעה את דעתה. אי
אפשר להכניס מישהי

מבחוץ לצוות המגובש הזה. אבל המנהל
אמר ויהי, והילדונת ההיא בפאה נמצאת בפנים. בפנים אבל
בחוץ. רצית פרוטקציה? עכשיו תתמודדי.

שוב הגיע הבוקר.

היא לא מאמינה שזה קורה לה. היא שכחה את הבגד על החבל!
וירד גשם בלילה!

ככה זה כשהערב הלך ונמוג אל עצמו, בהקלדה מתישה ומטשטשת
של דפים צפופים. היא קמה אחרי שלוש שעות רצופות על הכסא,
עם גב תפוס, שכמות דואבות וזרועות שנמלים מעקצצות אותם.
ורק מחשבה אחת מילאה אותה מבין אדי העייפות - איך אני
הולכת מחר בבוקר לשבת על המוצר הזה שנקרא כסא, שמונה

חלום רחוק

ושוב מגיע הבוקר.

לא, יענקי, לא את הכוס הזו. תיזהר, היא נשפכת! כן אבא,
מה נשמע? איך עבר הלילה? לא טוב? (עוצמת לרגע עיניים
בעיצומו של הכאוס. נושמת עמוק. 'לא טוב' של אבא מכיל הרבה
יותר ממה שהוא נשמע, וזה לא נשמע טוב). מה, התרופה לא
השפיעה? טוב, אני מתקשרת תיכף לדוקטור בנימיני. (תנועות
ידיים נמרצות, מיומנות, שולפות את הקטן מזחילה לתוך שלולית
השוקו, את הסנדוויץ' המרוח מטבילה כנ"ל, ואת החולצה הבאה
בסדרה לשליימזל היומי)

איפה התיק. הבקבוק! הבקבוק של ארי! תבדוק אם זה לא התגלגל
מתחת ל-הנה. יד לעגלה מותק. הנה הולכים לגן. יותר מהר, הנה
אמא תרים אותך במדרגות. צללללללללללל, כן כן, בוקר טוב.
להתראות מותק, ועכשיו למטפלת--- והאוטובוס--- רגע!!!

בוקר טוב!

עד לפני שנה סימה היתה נכנסת למשרד, נוחתת באנחה
ומתנשפת באוזני העובדות את כל תיאורי הבוקר נורא העלילה.
לא כעת. כעת היא מנהלת צוות, ועליה לנהוג אחרת. להיות
האוזן הקשבת, לשמוע, להכיל ולדרבן לפתוח משמרת חדשה
בראש נקי. הצוות שלהן הוא כמו משפחה אחת, כולן עובדות כאן

שעות בבוקר ועוד שלוש-ארבע בערב, תלוי כמה כוח יישאר לה.

נס שהעבודה לא רחוקה מהבית. היא תספיק להגיע בזמן בעזרת ה'. שלום שלום ואין שלום. כולן מדברות עם כולן תוך כדי הדלקת המחשבים ופריקת התיקים, והיא? הלו! מישהו מוכן לענות לי שלום?

חלום ביעותים

במעלית היא נושמת עמוק. מיישרת את הפאה, בודקת את עצמה בחשאי במראה. בוחנת מראה, ולא מפספסת כמה קמטים רכים שהתיישבו לאחרונה בצידי העיניים. לא מתאים לה להתבגר. אולי זה מה שקורה לה כשאמא שלה, החמה, המפנקת, המגוננת - נעלמת לאובדן זהות מבהיל.

פתאום כל מה שידעת על עצמך, לא רלוונטי עוד. פתאום התומך הופך לנתמך, והקטן נאלץ לגדול. זה קורה כשכל האחיות הרחיקו מהסינר של אמא, והיא נדרשת לממש את השטר הדמיוני עליו חתמה כשהורים שלה קרעו את עצמם כדי לקנות למוז'ינקליה דירה ברחוב הסמוך. מי יעזור לנאוה, שאלה אמא בדאגה. כל אחד עסוק עם הצאן שלו, ונאוה כזו ענוגה ועדינונת, היא לא תסתדר לבד.

היא באמת לא מסתדרת. לא לא לא.

דיני מקשיבה לה עד הסוף, כמו שהיא יודעת. בהזדהות עמוקה, בעיניים שמהנהנות לה לתוך הלב.

"זה לא רק הטכני", היא חייבת לפרוק, פשוט חייבת, ושהאוכל

יחכה. ממילא זה לא מאד מלהיב לאכול 'כיפות'. "זה שלא ידעתי איך נוגעים בקציצות דגים, וגם פלפל ממולא אמא שלי שלחה לי כל פעם שיצא לה להכין, וכל הפינוקים. וזה שהילדים שלי פשוט גרו אצלה וכל צהרים הייתי נחה, כל זה עזבי. את יודעת מה הכי קשה לי? הכי-הכי? שמי שהיתה לי הכי משענת בחיים, פתאום היא הכי נתמכת. זה לא נתפס. אני אומרת את זה ולא מעכלת בעצמי".

דיני עדיין לידה, והטישיו שהיא מגישה לה רך כזה, נוגע וממיס עוד שכבה. "לפעמים אני מודה להשם שהלב שלי מתאבן. שאני הופכת לרצף של פעולות טכניות בלי לחשוב. אם הייתי באמת חושבת, לא הייתי עומדת בצער הזה".

--

את החלק הזה היא פחות אוהבת. לעבור ליד המטבחון ולקטוף משם את אלו שהקפה שלהן לא נגמר היום משום מה, או השיחה ליד החלון. אבל ההכרח לא יגונה.

"דיני? את עדיין פה? ומי איתך? הא, נאוה!"

טוב, נאוה זה סיפור אחר. נאוה באמת צריכה כל גרם של תמיכה, ומותר לה לקבל את זה. לנאוה מוסר עבודה גבוה, וכל חודש היא מקזזת את הדקות הללו. באמת ראוי להערכה. ובכלל, סוד גלוי הוא שנאוה היתה צריכה לקבל את התפקיד הניהולי הזה. אלמלי האלצהיימר של אמא שלה, היא היתה היום המנהלת של סימה.

אז שיחות נפש כמו דיני היא לא יודעת לנהל. לדיני באמת יש יכולת מדהימה לתמוך ולתת כתף, אבל גם לה מותר לעזור בדרך שלה.

"קניתי אתמול כמה יופלה", סימה פותחת את המקרה, "ויש פה גם קרקרים טריים. נאוה, גם היום לא הספקת להכין לך ארוחת בוקר, או שאני טועה?..."

גם היא לא הספיקה להכין לעצמה ארוחת בוקר היום. דופק לה הראש והעיניים צורבות. כמה זמן עוד תוכל להחזיק מעמד ככה?

סימה מסתובבת בין העמדות. "הכל בסדר?" היא שואלת. "את נראית עייפה היום. לא כדאי לבוא עייפה לעבודה, זה מאט את התפוקה ופוגם ביעילות העבודה". וכבר היא עוברת הלאה.

"סימה", היא קוראת לה, קולה עדין ונבלע, "בנוגע לשעות הנוספות..."

"כן?" סימה נסבה אליה, "תוספת במשכורת? לא, לא כעת. זה לא נקרא מעבר לתפקיד. כל אחת מאיתנו נותנת מעצמה יותר. את עוד בתקופת נסיון, ודי מתבקש בתקופה הזו שתתני יותר ממה שאת מקבלת".

סימה נחמדה ולא מתנשאת, אבל היא מרגישה היטב את המבט שלה דוקר אותה. הרבנית שיפרמן סידרה לה את העבודה הזו, קרובה לבית עם משכורת גבוהה. שלפחות הדאגה הזו לא תהיה לה. אבל מהלחשוישים והרמת הגבות היא יודעת היטב, שיש כאן כמה שהיו מעדיפות לראות את הילדונת הפרוטקציונרית הזו מעברה השני של הדלת.

בינתיים אין לה את הפריבילגיה להבין רמזים. היא חייבת להמשיך לעבוד כאן, ועוד לספר לאמא שלה שהעבודה

מצוינת והיא נהנית. אחרת אמא שלה תשכנע אותה לעבור עבודה, ואסור לה להסביר למה היא חייבת כעת לעבוד בכל עבודה תחת השמש, ועדיף מכניסה יותר.

אמא לא יודעת כלום. אסור שתדע כלום על ההשקעה המסוכנת ההיא שירדה לטימיון. אחרת הבית שלה גם הוא עלול להתמוטט על יושביו.

יש ימים שהיא גיבורה גדולה, ויש ימים כאלו, לאים ומיואשים, שהיא מרגישה שהיא רוצה לצרוח.

אין איזו פלנטה אחת ביקום, איזה אוזן אחת בכל הפלנטה הזו, שיכולה רגע להקשיב לה?

"כואב לי הראש", היא מספרת בשקט ליעל שיושבת לידה. "אתמול הייתי ערה עד מאוחר..."

"ככה כולנו", מבזיקה אליה יעל חיוך מהיר. "שלא תשאלי מה עברתי אתמול עם שימי שלי... צרחן כזה עוד לא היה לי".

חלום של אור

יום הגיבוש הזה בא לה בזמן הכי מתאים.

שבוע שלם היא מסובבת. לא מכירה את עצמה. השפופרת מחוברת לה לאוזן כאילו עברה השתלת אפרכסת שלישית, והתיאומים הטכניים לא מצליחים להקהות את הכאב.

עובדת זרה אושרה לאמא. נחמי באה מברכפלד לראות את זו שהגיעה - ופסלה אותה מיד. ביום השני הגיעה טובי, אבל אז העוזרת לא הגיעה כי היו פקקים. אז אבא ביקש ממנה שתיקח את זה על עצמה. וזה קשה וסוחט, בעיקר רגשית.

מה יכול להיות טוב יותר מאשר לשבת יחד, עם הצוות הזה שהוא בשבילה הרבה יותר ממשפחה, ולהנות מתוכנית עשירה ומפנקת?

--

היא אוהבת לפנק את הצוות, אבל יום גיבוש זו צרה שלא כתובה בתורה.

קייטרינג חלבי משובח, שי מכובד ארוז עם מילים מחממות. עם זה אין לה בעיה. אבל התוכנית - נו באמת! לא רוצה להביא מישהי מבחוץ, לא תוכנית חיצונית מושקעת. משהו כזה, חם וביתי ומהלב.

בסוף היא הלכה על מה שאחותה המליצה, כמה פשוט ככה מתוק.

--

"וואו, סימה, איזה בלגן!"

"לא להעליב", סימה קורצת בשובבות. "עבדתי הרבה להשיג את הפריטים הללו. כל חפץ יכול להיות סימבול. את יכולה להעביר דרכו מסר. להביע את היחס שלך למקום העבודה, לבקש משהו, להציע יעול... קדימה חברות. יש כאן גם דפי ממו קטנים, להעביר במילים את מה שהחפץ לא מביע".

כניני יושבת שם, שייכת ולא שייכת. משיטה את מבטה בין החפצים שגודשים את השולחן. גם הלב שלה מלא, גדוש. היחד' של כולם מחדד ומעצים את הלבד' שלה. היא משחקת במזלג, טועמת בנימוס מהסלומון, מעבירה את הטחינה

ומהנהנת קצרות. בחוץ היא נראית כמו תמיד, נבוכה ומבוישת, אבל בפנים הלב שלה נקרע, משתולל, מבקש לפרוץ החוצה. היא לא רצתה כלום. היא רצתה לדבר.

אז היא בחרה מחזיק מפתחות חמוד בצורת טלפון. החזיקה אותו ביד מזיעה אחת, וקשקשה ביד השניה על דף ממו הרבה התחלות של משפטים, שלא הצליחו להתנסח טוב.

מסביבה החלה התוכנית. נאווה התנדבה לדבר, והחדר ההומה שקע לתוך דומיה מכבדת. כולן יודעות שנאווה עוברת דברים לא פשוטים, כולן משתדלות להתחשב, לתמוך, להבין.

ומה עם מי שעוברת דברים ואף אחד לא יודע?

"זה מה שבחרתי", נאווה מרימה פנס גדול, מדליקה את האור הצהוב העגול. "וזה, בלי מילים, ממחיש את מה שאתן עושות לי. אתן מקור כח, אתן מאירות לי את הימים, כולכן יחד וכל אחת לחוד. אני... אין לי מילים".

עיניה מבריקות, אולי לאור הפנס. כולן איתה. חשמל זורם באויר.

ורק אחת מתרוממת פתאום, וגורפת מעם השולחן נר מלאכותי קטנטן.

אני מחפשת, היא כתבה על הדף מהר, לפני שתתחרט, מישהי שתבין, גם אם לא את ה'מה' - את ה'למה'. וגם אם לא את כל מלוא התמיכה שנאווה מקבלת, אולי יש מישהי שמסכימה להדליק בשבילי מעט מזה?

ולטכנולוגיות בהן היא הולכת לעבוד.

כמנהלת משאבי אנוש וכאחת שראיינה ובחנה מאות עובדות, הנה כמה כללים וטיפים מועילים:

מלכתחילה, לכי למסלול שמתאים לך- לא על פי המקצוע ייקבע השידוך שלך וכנ"ל לא מצב העו"ש בבנק. כשאישה אוהבת ומחוברת לעבודה שלה, ולא באה רק בשביל להעביר כרטיס ולחכות למשכורת (ההייטקיסטית המקווה...), התפוקה שלה היא כמה רמות מעל והיא נהנית מהעבודה עצמה. כשראיינתי פעם כמה בנות מסמינר מסויים וכולן קבלו אפס עגול במבחן, התקשרתי לרכזת המסלול ושאלתי אותה: איך דבר כזה יכול לקרות? התשובה שלה היממה אותי: היא סיפרה לי שאמרה מראש להורי הבנות הללו כי אינן מתאימות למסלול, וחבל על הזמן והכסף. ואילו ההורים טענו כי מבחינתם הבחירה משתלמת בשביל שידוך טוב ומשכורת טובה, ועניין ההתאמה הוא שולי... דבר שמוביל לנקודה מספר 2. כל אחת שואלת מהם הקריטריונים לקידום: כשאישה מגלה אחריות, רצינות וראש גדול- היא יכולה לעוף

מי: **ציפי רוזובסקי**

מה: **מנהלת משאבי אנוש**

הגעתי בכלל מתחום החינוך המיוחד, ולאחר שנים של עבודות שונות התחלתי לעבוד באיירוקס כמנהלת משרד ובהמשך הגעתי לתפקידי כיום. כאחראית על גיוס מועמדות לתפקידים שונים, אני עובדת מול בוגרות מסלולי תכנות מסמינרים בכל רחבי הארץ, ובדרך כלל עלי לשים דגש על הפן המקצועי בלבד. על איכות והשתייכות העובדות איני צריכה כמעט להתעכב, כי עובדת שאינה בוגרת בית יעקב בכל משמעות ומובן המושג - לא תרצה מעצמה לעבוד בחממה שכזו...

אנו מקיימים בחינות נרחבות במסלולי התכנות בסמינרים שונים, תוך כדי הלימודים, בהן נבחנות עשרות בנות במקביל. המצטיינות שבהן מתקבלות תוך הבטחה למציאת לקוח בשבילן עד החגים. מעבר לכך ישנם גיוסים שונים והבחירה היא קשה, כי המקצועיות והרמה הגבוהה הן סף חובה. בנוסף ישנה הכשרה ולווי צמוד בהתאם לוותק ולניסיון המועמדת,

מי אנחנו?

החברה נותנת שירותי תוכנה לחברות גדולות במשק בעולם הבטחוני ובעולם האזרחי

ובפירוט:

איירוקס קמה לפני 16 שנה כמענה לציבור הנשים המתכנתות בוגרות בית יעקב. היא חרטה על דגלה שני עקרונות: מקצועיות ורמה גבוהה חסרת פשרות, לצד מקום שמור, ערכי, מסונן וחממתי.

קדימה. לכן, מי שלא אוהבת תכנות או מחשבים, או שהלב שלה מושך לכיוון הומני יותר או חברתי יותר- יהיה לה קשה עד כמעט בלתי אפשרי להתקדם כי המנוע כבוי. וחבל...

תהיינה אמיתיות גם בראיון, גם בעבודה מול לקוחות וגם בבחירות שלכן: אם במהלך הראיון נשאלתן שאלה מקצועית שאתן יודעות עליה את התשובה ממרואיינות אחרות שניסו להתקבל, תהיינה אמיתיות ותגדנה למראיינת כי אתן מכירות את השאלה. מה גם שלמראיינת יש ניסיון רב והיא תוכל להבין זאת בעצמה.

ובאותו עניין, שמנה לב לא לנסות להרשים עם כלים או נתונים שאין לכן. יש בכל אחת כל כך הרבה טוב ומעלות, שחבל על הניסיונות להרשים במה שלא קיים...

כשאתן באות לפרט על הידע, הוותק או המקצועיות שלכן- כדאי מאד להרצות את הדברים בפני סימולטור אנושי כמו בת משפחה או חברה, שתשים לב לדקויות שונות וכדי שהטקסט יהיה שגור בפיכן בצורה זורמת ונעימה.

אם הייתי מסכמת הייתי אומרת כי האמת היא המפתח שלכן, לכו איתה עד הסוף- זה שווה.

.....

מי: רחלי

מה: מתכנתת פול סטאק בשפות: אנגולר, C,

בסיום לימודי התכנות שלי עבדתי בחברה בעלת צוות מעורב.

העבודה שם גרמה לי להבין שלי אישית זה לא מתאים, ונשארה לי רתיעה ממקומות עבודה מעורבים או בעלי אופי חילוני. כששמעתי על איירוקס ניגשתי לבחינה מבלי לדעת באיזו משרה מדובר אפילו...מכיוון שאיירוקס אינה חברת סטארט אפ אלא חברה המציעה שירותי תכנות לחברות אחרות (אאוטסורסינג), יש לכל פרוייקט שפות וכלים אחרים הדרושים לו. כך שלמרות שהתקבלתי עם ניסיון, עברתי הכשרה ממוקדת וליווי מעשי שדרש המון אמביציה, מוכנות ורצון לעמידה באתגרים.

יום העבודה שלי מתחיל בעמידה לתפילת שמו"ע (שאגב מאושרת בחוזה, רק מבקשים שיתפללו גם עליהם...), מכינה לי את כוס הקפה הראשונה כשהשעון בדרך כלל עדיין עומד על הספרה 6, וצוללת לים העבודה.

ההבדל המשמעותי בעיניי במקום חרדי עם צוות הנהלה חרדי, הוא שכל הפעילויות והשפה הכללית במקום לא מצריכים התאמה אלא מותאמים מראש לציבור הנשים האיכותיות. כשאני נכנסת למשרד המחשבה שתמיד עוברת לי בראש, היא כמה כיף ונוח להסתובב בחברת נשים שהבגדים שלהן נקנו פחות או יותר בחנויות בהן אני קניתי, ההכשרים שהן אוכלות נכנסים גם אלי הביתה וסוג הדיבורים והשפה שאני שומעת תואם את המקום ממנו אני באה, בו אני חיה ואליו אני גם חוזרת בסיום יום העבודה. מדהים להיכנס למשרד ולא להרגיש שנכנסתי לפלנטה אחרת, אלא נשארת באותה אטמוספירה עם נשים שמשדרות ונמצאות על אותו גל ממש...

כשאני מסתכלת על אתגרי שוק העבודה היום, אני משווה את זה לדוגמא מהחיים של כולנו: אם אני נכנסת לחנות ומגלה שיש מבצע מאד משתלם על בשר, אבל ההכשר שלו אינו הכשר שנכנס אלי הביתה- לא תהיה לי חרטה אחת או עוד מחשבה אחת לגבי הבשר, נכון? ברור לי כשמש שהמבצע המדהים אינו בשבילי גם כשאשלם פי שניים ויותר על הכשר מהודר... גם מקום העבודה צריך הכשר - וכל אחת עם ההכשר שנכנס אליה הביתה. זה יכול להיות הכשר על סוג העובדים והצוות בעבודה, על חסימה אינטרנטית, על שעות עבודה וכו', אבל ברור שעל הכשר מהודר משלמים יותר... וזה לא סתם. מקום עבודה שמותאם לעובדת החרדית מגיע עם תנאים מיוחדים: שעות העבודה יהיו נוחות יותר, אף אחד לא יצפה ממך לעבוד בחול המועד או לטוס לחו"ל להתקנות אצל הלקוח. אני מבינה שמענה לצרכים האלו דורש גמישות מצד הלקוח ויש לזה גם עלות כלכלית, ואני גאה להיות אחת מאלו שערכי הבית, המשפחה והיהדות חשובים לה והיא מוכנה לשלם עבור זה. ואני תמיד אומרת שברוך ה' שזכינו וקיים מקום עבודה כזה בעולם ההייטק שמאפשר לנו לעשות את הבחירה הזו.

מ:י רבקי
מה: מתכנתת 80/20

הכוונה ל-80 אחוז פיתוח ו-20 אחוז ניהול, משימות פיתוח

עם הפסקות ביניים של מתן תשובות, תיאום ותקשורת בין בנות הצוות ומנהל הפרויקט. אירוקס מציעה שירותי תוכנה לחברות גדולות מאד במשק ואני עובדת עם אחד הלקוחות הגדולים. הטכנולוגיות שמשתמשים בהן הן מהחדשניות בתחום והשפות כוללות את JAVA, ריאקט, תחום הדבאופס ועוד. בחלק מהצוותים עובדים על מערכות משובצות מחשב והאחרים בניהול ופיתוח מערכות קליינט תוך שימוש בשפות ++C, אנגולר, ריאקט ו-JAVA. הדרך בה הגעתי לאירוקס היתה בהשגחה פרטית מיוחדת - התחלתי את דרכי במורה לתכנות לאחר מכן עבדתי במקומות עבודה שונים ובאיזשהוא שלב חיפשתי מקום שיתן לי אפשרויות קידום ושינוי ועם זאת שיהיה מבוסס, יציב ומקצועי, אבל היה לי קשה לעשות צעד מעשי. לאחר תקופה של התחבטות וכצעד של השתדלות, התקשרתי למנהלת אותה הכרתי, ובזמנו ניהלה גם את הגיוס. להפתעתי היא ענתה לי שהיא בדיוק עסוקה כעת בשיחות לאיתור מועמדת חלופית לראיון שאמור להתקיים מחר מול אחד הלקוחות, מכיון שהמרואיינת המקורית נעלמה מהשטח...ומשם הכל היסטוריה...

יש כאן אחוות אחיות מיוחדת השמורה לנשים המתמודדות יום יום בסוגיות דומות של בית-עבודה-ילדים. והנושאים החמים הם החל מדרגות במעונות, דרך מחלות ילדים וכלה בסוגיות חינוכיות... גם לבחורות יש את המעגל שלהן, הכולל הווי צעיר ותוסס, לימוד הלכה יומית ונושאים השייכים לעולם הצעיר יותר כמו שידוכים, חתונות וכו'... התחושה היא של קבוצת תמיכה חמה, מלווה ומשפחתית. במקרים של שמחה ולהבדיל במקרים של קושי, יש

פינת עבודה

מה שמעניין את כולנו ואנחנו לא מעיזות לשאול:

ורצינות.

הטבות:

ימי מחלה מהיום הראשון, מתנות חג והבראה.

רמת שביעות רצון כללית:

10. מקום עבודה מאתגר, מעניין, מהנה ומגוון.

עבודה חרדית:

לחלוטין, ללא כל פשרות.

מי:

200 נשים בגילאי 20 עד 40+

שכר:

ג'וניוריות מתחילות כיום עם שכר גבוה משמעותית ממה שהיה מקובל עד לפני מספר שנים, ויש העלאה קבועה המשוריינת בחוזה לאחר השנה הראשונה. הוותיקות מקבילות לשכר המקובל בשוק.

קידום:

אופציות קידום פתוחות לכל ותלויות בהשקעה

גב חזק של שותפות כנה ואמיתית. לדוגמא, לפני מספר שנים בן של אחת העובדות חלה, והיא מצאה את עצמה בתקופת התמודדות לא פשוטה בכלל. אי אפשר לתאר את הגב והתמיכה שהיא קבלה מבנות החברה וההנהלה בכל המישורים...

בזמנים של שמחות בצוות - השמחה היא של הצוות. אם זו לידה (מכיון שאיירוקס היא חברה חרדית-נשית, בדרך כלל רבע מהעובדות נמצאות בחופשת לידה....) בר מצווה או אירוסין, החברות בצוות שותפות משלבי התכנון של הביגוד והתפריט, ועד לסיוע באירוע עצמו. יש גם קופת מתנות פעילה!)

גם הנהלת החברה עצמה משקיעה מאד ביצירת הווי חברתי עשיר. כל עיתוי במעגל השנה היהודי מלווה באירוע מלא תוכן תואם לרוח ולאווירה. יש פירוש על פרשת השבוע הנשלח במייל, ויש גם קיטנה מתאימה לילדי העובדות בחופשת הקיץ. ואיך אפשר בלי המון דיונים ודיבורים על השקפות ומגזרים? ככה זה כשיושבות באותו חדר ליטאית, גוראית, תימנית וסלונימאית...

.....

מעוניינת לאפשר לנשים להכיר את מקום העבודה שלך ובכך להרחיב את מעגל התעסוקה לנשים חרדיות?

כתבי לנו: office@shmura.org

מועדפים

הבזקים, עדכונים ותכנים נבחרים
מתוך מרחב הפעילות של ה'שמורה'

ככר היונים | סיפור אישי

מחפשת בגוגל? / בעריכת: נעמי

לרוב, אני מנסה לאפס את הראש מהסחרחורת, הבלגן והאורות שהיו בפנים. תוהה לעצמי אם היה נכון לי לבוא למקום הזה...

לא היה שם שום דבר אסור, לא מוזיקה, לא בידור, שום דבר שלא קשור לעבודה לא היה שם, אז מה הבעיה בעצם? למה אני מרגישה שזה פשוט "לא"?

ואז התובנה המרגשת הזאת התעצבה לה אט אט, התחדדה, התבהרה והבהיקה:

הדבר הזה פשוט לא לס-ט-י-ל שלי. נקודה.

כמו התחושה הלא נעימה של לעמוד בתור לחלוקת ארוחת צהרים בבית תמחוי,

כמו ההרגשה הזאת של הרצון לברוח ממקום לא מכבד, לא לראות ולא להראות, אותו דבר כאן.

מה לי ולהם שאהיה איתם בכזה מן מקום?!

הם נשמות מסכנות ותועות שה' יחזיר אותם במהרה אליו, אמן - אבל מה לי ולהם בינתיים (!?)

בעלי זוכה ללמוד תורה, הילדים שלי ... בעז"ה עדיים לגדולות, כמובן עם הרבה תפילות,

פשוט לא מרגישה שיש קשר לכך שאתהלך בסביבתם בכזה מן אירוע, שבינו ובין ה' מה יש...

אז נכון שאפשר לומר את זה בעצם על כל יום בעבודה,

לא יודעת אם שמעת - אבל החודש גוגל משיקה את נחיתת הענן החדש שלה בישראל. וואו, כמה מרגש. מהיום, במקום שהשרתים שלהם ישבו באיזה כוך איפשהו בעולם, הם יושבים באיזה כוך איפשהו בארץ ☐ העניין מוכרז בקול רעש גדול בלב תל אביב - אירוע שכולו הילה סביב ההייטק. כל התעשייה שם, ברור. מה לי וכל הסיפור הזה? בעיקרון כלום.

אני עובדת במשרד ממשלתי רגוע ויחסית שמרן, רחוק מאד מהאווירה הקרייריסטית. סגנון העבודה של האנשים פה מתנהל לאיטו ולא רץ קדימה בכלל. אבל בכל זאת מכניסים עכשיו לפרויקט שלי טכנולוגיות שקשורות גם לענן של גוגל. התבקשתי ללכת לראות מה יש שם באירוע, לשמוע על מה הם מדברים, להבין את הבשורה הגדולה, ולבדוק אם יש לה משמעות אלינו.

לא התחשק לי ללכת, שיערתי לעצמי מה יהיה סגנון האירוע, אבל משקלול נתונים עלה לי, כי עדיף לשמור את ה"לא" לפעמים שהוא באמת נצרך. אחרי הכל המעטפת פה כולה סביב עניני עבודה.

הלכתי. שמעתי, ויצאתי עם נתונים ומסקנות.

תוך כדי שאני מפלסת דרכי החוצה מהמתחם, חוצה שבילים בין כרי דשא, ופוסעות לצד אנדרטאות שפזורות

לכל הדעות |

מעט מן התגובות. עשרות תגובות מחזקות נוספות - מצורפות מידי יום ג' העוקב לסיפור

אני כל כך מסכימה עם הרגשות האלו... אני עובדת בחברת הייטק שמפתחת בפלטפורמה שיש סביבה הרבה מאוד הילה, הרבה מאוד תרבות ומכירות.. כמו שאת אומרת... פשוט עושים הכל כדי שכל מי שקשור למוצר הזה ירגיש שזה החיים שלו. פעם בשנה יש תערוכת ענק בגן לאומי בארה"ב עם הכרזות על מוצרים חדשים ודוכנים על תוספים לפלטפורמה. הם קוראים לזה DREAM. אירוע חלומי... לכל מי שנסחף עמוק לכל ההילה והריגושים סביב החברה.

יש לנו פגישת חברה פעם בחודש - והנושא היה האירוע הזה. אז דיברו על חידושים טכנולוגים שהוצגו, והראו הסרטה מהאירוע. זה היה נראה כמו איזה מופע ולא כמו כנס טכנולוגי... אורות, במה מושקעת מעל ומעבר, אווירת חגיגה עוצרת נשימה..

הרגשתי שאני לא מסוגלת לראות את זה. מספיק אני עובדת על עצמי כל הזמן לא להיסחף, אבל זה נותן תחושות עוצמתיות של חיבור. פשוט עצמתי עיניים והקשבתי לתוכן המקצועי נטו.

אבל היו פה שני הבדלים מהותיים:

קודם כל - מסגרת העבודה בה אני נמצאת כל יום היא צורת ההשתדלות שלי לפרנסה, ואילו ההשתתפות באירוע הזה לא היתה חובה גמורה מצדי, הייתי יכולה להימנע ממנה בלי שום השלכה - לא ישירה ולא עקיפה.

והבדל משמעותי לא כחות - מעבר למקצועיות היבשה נטו ולמידע הגולמי שקיבלתי, היתה שם אווירה. כולם כמו ריחפו על ענן באיזו אטמוספירה אחרת כל כך מהאוויר שאותו אני רוצה לנשום.

ואני מדגישה את זה, כי לפעמים דק כל כך הגבול בין מקצועי לבין מקצועי - תרבותי, מכירות?

עיבדתי לעצמי את התובנה החשובה הזאת... אני בטוחה שבפעם הבאה שיזדמן לי מקרה כזה, היא תתערב חזק במערכת השיקולים. וכאן אני חייבת לומר - מלא הקרדיט לשמורה! שבנתה מצפן מזהב בלב של כל עובדת איפה שהיא בעולם.

ורק בשביל הקוריוז - קרה לי רצף אירועים שראיתי בו סימן, שעדיף היה שלא אשתתף בכנס-

סיכמתי עם בייביסיטר מראש, תכננתי ודאגתי שהכל יהיה מסודר - כי אני חוזרת שעה אחת מאוחר יותר מכל יום - פתאום מתברר שהיא לא באה!!! המטפלת נשארה עם התינוקת צורחת על הידיים □ הרבה התקשר שהבן שלי פתח את הסנטר, ושאר הילדים היו בערך ברחוב...

זה הסוף שחידד לי ש-לא, אל תדחיקי את ההרגשה הזאת ותאמרי לעצמך: הכל בסדר, שטויות, אין בעיה. אלא כן - שימי לב, את בליגה אחרת, וה' מסמן לך שהוא אוהב את הנבחרת שלך.

אל תעזבי אותה, אפילו ליום אחד, אין לך מה לחפש במקום אחר!

הגעתני לאירוע שנתי של חברת ענק, וכשוט רציתי לברוח. התקשרתי לאחותי בהיסטריה ש- מה אני עושה כאן בכלל? אורות, מוזיקה שלא לטעמי ואת זה ראיתי רק מבחוץ, אפילו לא נכנסתי פנימה. הדבר היחיד שרציתי לעשות זה לעלות על הרכבת ולברוח חזרה. כמו שזו מהסיפור הגדירה- לא היה שם משהו אסור, אלא זה היה נטוורקינג לפני פתיחת הכנס, והדוגמה שאחותי נתנה לי דווקא היה מהכנס של שמורה: כמו שאצלינו תהיה מוזיקה שקטה ונעימה, ושולחן כיבוד תוך כדי שעברנו בין הדוכנים, אז כאן זו מוזיקה אחרת ואוירה אחרת. כל כך לא בשבילי.

עצה קטנה: תמיד באירועים כאלו יש עוד כמה כמוני - שמורות יקרות שנמצאות שם בדיוק מאותה סיבה כמוני. אם נקלעתן לשם, תמצאו אחת את השניה וכשוט תהיו ביחד. (לא קשה למצוא אותנו, פשוט תחפשו ליד הקיר את החמודות עם הפאה/ מטפחת והפלאפון השונה, שנראות שמתחשק להן לברוח). קשה לתאר כמה כח זה נותן. באירוע האחרון שהייתי, מצאנו זו את זו 5 נשים שלא הכרנו עד לאותו יום, ומה שקירב בינינו בשניה הייתה העובדה שכולנו חלק משמורה!! אפילו פתחנו דיון על אחד הסיפורים האחרונים:). הרגשתי שזה אולי דומה קצת לחזון של המהר"ם שפירא עם ה"דף היומי" - בכל מקום שאליו נגיע, תמיד יהיה משהו רוחני שיחבר בין השמורות!!! •

חידוד ההבדל בין מקצועי לבין 'מקצועי- תרבותי' הוא פשוט הארה שמיימית בתוך החושך הזה שנקרא "השתדלות לפרנסה". כמה מדהים ומחייב לשים מראה עצמית בלתי מסנוורת ובלתי מטייחת, ולהבדיל בין "השתדלות נאותה" ל"הנאה חוצת גבולות מעבודה ממלאת סיפוק ואור".

נכון, הנאה וסיפוק מהעבודה הם חובה וכלי. על האיש נגזר "בזיעת אפך תאכל לחם" ועל האישה לא, כך שאישה שלוקחת על עצמה את עול הפרנסה ממש לא צריכה לעבוד בכל מחיר והיא חייבת לעבוד בעבודה שתיתן לה כח וסיפוק, ואפילו אור ודלק. אבל לא להתבלבל מה התפקיד ומה "על הדרך". •

מקסים! מזדהה עם כל מילה. אני חושבת שכשמגיעים לכאלו מקומות מתחדדת כתאום הנקודה של "אנחנו רצים והם רצים". לראות כל כך הרבה אנשים ר-צ-י-ם ובטוחים שהם בקדמת העולם, ברור להם שזה הסיפוק הכי גדול שלהם בחיים... אווירה חגיגית אמיתית (!?) ואנחנו - גם אנחנו רצות, ורוצות. אבל לאן?

הכיוון שלנו כל כך חד. כל כך ברור. כל כך מספק וממלא, שאין לנו צורך בכל מה שנראה שם מהמרוץ ל... •

מזל-טוב

לרחלי הולצמן, מנהלת המשרד האהובה
המנצחת על כל פעילות השמורה במסירות,
כישרון, תבונה ורוגע השמורים רק לה
להולדת הבן היקר נ"י!

תזכו לגדלו לתורה, לחופה ולמעשים טובים,
ותרוו רוב נחת ממנו ומכל המשפחה!
מאחלות לך מנוחה ושמחה...
ומחכות לך חזרה בקוצר רוח:

מזל-טוב

מזל טוב לנחמי לרנר היקרה
המייעצת במוקד בתחום הטכנולוגי
במומחיות, כישרון ומסירות נפלאה
להולדת הבת תחי'!

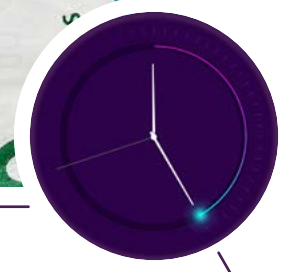
תזכו לגדלה לתורה, לחופה ולמעשים טובים
ותרוו רוב נחת ממנה ומכל המשפחה!

זו הזדמנות נהדרת לעשות לעצמנו סדר בנושא של "ויגבה ליבו בדרכי ה'", ובכך לצייד את עצמנו בכוח עצום להתמודד, ובמבט נכון ומבורר על עצמנו ועל אחרים...

מביאה את דבריו הנפלאים של ה"תפארת ישראל" (פירוש על המשניות), בענין תפילת רבי נחוניא בן הקנה, על המילים "אנו רצים והם רצים לבאר שחת":

"...אמנם גם התפילה שהתפלל אחר הלימוד לכאורה תמוה. דלמה לא הסתפק עצמו התנא האלוקי הזה להודות על חלקו בלבד, ולמה גינה לכאורה כמה מבני דורו?

משום שמי שיושב חבוש וגלמוד בירכתי בית העיון הקדוש, אשר בתוך זמן זה הכל הוא בחוצות ובשוק העולם מלא מרוצה ותנועה. והבני אדם הסוחרים והפועלים יוצאים דחופים ומבוהלים בדבר העסק החומרי, להשתדל בחריצות אחר ריבוי הממון והקניינים. באמת הת"ח כזה המתבודד, כשיוצא מדלתי ביהמ"ד החוצה נראה בעיני עצמו, וכל שכן בעיני קרוביו ושאריו אז אשתו, כעצל הטומן את ידו בצלחת וכמתרפה במלאכת החיים. ועל כן צריך הת"ח לדבר בעצמו אל ליבו דברים היורדים חדרי בטן ונופחים רוח חיים תוך פנימיות נפשו, להרגיש גודל יקרותו וכנשר יגביה עוף על כל השואפים על עפר ארץ בהבלי הזמן. ועל כן השליך התנא האלוקי הקדוש דברי גנות וביזיון כנגד השוגים ומבלים ימיהם בטרדות העולם העובר, תוך התודה שנתן לה' על חלקו".

19:15: יצאתי מהבית. הם ישרדו. אמן.

חוקיות

כל אשה ביקום
צריכה לפעמים
לקחת לה תיק
ולצאת
לסידור, לקניה
לשעה, לשניה
לאיפה שהיא
רק מוצאת

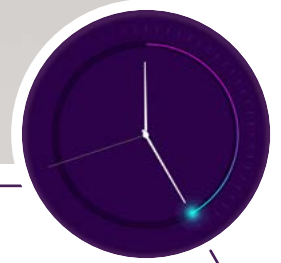
כל אשה בעולם
צריכה לפרקים
לצאת קצת לאור
ולשמוע
את כולם אומרים לה
את משהו נדיר
והעוגה שלך
אין כמוה

13 חוקיות

רעבים.
טלפון 1 (תקציר): הם לא נרדמים.
אני: עוד מעט תירדמו.
טלפון 2 (תקציר): הם עדיין לא נרדמים.
אני: אתם עדיין עוד מעט תירדמו.
טלפון 3 (הרחבה): הבייביסיטר הרשתה להם לקום.
אני: אני לא מרשה.
טלפון 4 (הערה): היא גם הרשתה להם להתקשר.
אני: אני לא מרשה!!!
טלפון 5 (נ.ב.): הם

טלפון 10 (סיכום): מתי את חוזרת.
אני: עוד מעט.
טלפון 11 (הבהרה): כן, אבל מתי.
אני: אמרתי עוד מעט!
טלפון 12: כמה זמן זה עוד מעט?
אני: (נושכת לשון).
טלפון 13: עוד מעט זה בערך שעה?
אני: (בולעת לשון).
טלפון 14 (אפילוג): טוב, אז הם ממילא לא יספיקו לסדר.
אני: (לשון בחוץ) .

אני: יש בויסקוויטים.
טלפון 6 (הרחבה): איכסה בויסקוויטים.
אני: יש חמצוצים.
טלפון 7 (תקציר): אין מספיק חמצוצים לכולם.
אני: תעשו חצי חצי.
טלפון 8 (תקציר): הם צמאים.
אני: יש מים.
טלפון 9 (כוכבית): הם התכוונו שהם צמאים לקולה.
אני: התכוונתי שאני לא מרשה קולה.

פירוש

לצאת מהבית - תרגום חופשי וחלוקת נתונים סטטיסטית:

לחפש נעליים.	לשתות קפה.
למצוא נעל אחת.	לחפש את הנעל השניה.
נו טוב, אז נעלי בית.	נכון, אז נעלי בית.
לבדוק שכולם נושמים.	לבדוק שכולם נושמים.
לבדוק שהגז סגור.	לבדוק שהגז סגור.
לנשום עמוק.	לחכות לי ליד הדלת.
להיפרד.	להוריד חליפה וכובע.
לבדוק שוב שכולם נושמים.	לבדוק שוב שכולם נושמים.
להשתיק את המצפון.	להשתיק את המצפון.
להשתיק את המצפון.	להשתיק את המצפון.
להשתיק כבר!!!	להשתיק כבר!!!
להגיד שטוב, נצא כבר וזהו.	להגיד שטוב, נצא כבר וזהו.

הוא	היא
ללבוש חליפה.	לחשוב מה ללבוש.
לחבוש כובע.	להתלבט מה ללבוש.
לראות שאני עוד לא מאורגנת.	להחליט מה ללבוש.
להוריד חליפה וכובע.	לחפש את מה שהחלטתי ללבוש.
לשתות קפה.	לא למצוא את מה שהחלטתי ללבוש.
לדפדף בעיתון.	לחפש משהו אחר ללבוש.
ללבוש חליפה וכובע.	למצוא משהו אחר ללבוש.
להגיד נו, מה קורה.	להתלבש.
להוריד חליפה וכובע.	להגיד אוף איך השמנתי.
לנשוך שפתיים.	להחליף.
לפתוח את הדף היומי.	לסגור את כל הארונות הפתוחים.

כל אשה על הרצף של קו השפיות צריכה קצת לצאת מהדעת לדמוע עד קצף לקחת ללב לבכות כמו שרק היא יודעת

כל אשה ואשה בעומק נפשה היא צריכה ואין לה ברירה לצאת לאי שם כדי שבסוף היא תוכל לחזור חזרה

שום דְּבַר אֲמַתִּי
לא קָרָה
סִתָּם 'בְּלוּז'
עִם רוּחַ שֶׁל עֶרֶב
עֲנֵנָה שֶׁבֵּלֵב הַצְּטַבְרָה
מֵצֵב רוּחַ צֶלֶל
אֶל הַגָּרֵב

לא קָרָה בְּאֲמַת
שׁוּם דְּבַר
זֶה נִחְמַד לְכַעֲמִים
לְדַכְדֹּךְ
רַק חֶבֶל שֶׁשִׁכַּחְתִּי
כַּמָּה
זֶה קַל
שׁוּב לַחֲזֹר
לַחַיִּי

לא הִרְבֵּה,
רַק סֵלֹן מְסֻדָּר
מִחֲשָׁבָה חֲדָשָׁה
אוּ דְבוּר
מִחֲמָאָה
שֶׁקִּלְעָה לְדַבֵּר
מֵלֶה מִתְפַּלְלֵת,
חִבּוּר
שִׁישׁ נְקִי,
חֶבְרָה,
הַלִּיכָה
בְּאוֹר הַצֶּלֶל
כּוֹס קֶפֶה
סֶכֶר טוֹב
עֲשִׂיָּה
וְהוֹפִי!
חֲזָרָה
לְמִסְלוּל.

שווה להאזין, בריא לדעת

ד"ר הדר רוזן-

מנהלת מחלקת נשים והריון בסיכון,
המרכז הרפואי מעיני הישועה

ד"ר מירב רז-

מנהלת מחלקת יולדות ב'
במרכז הרפואי מעיני הישועה

ד"ר ענת בק-

מנהלת המרפאה האורוגניקולוגית
במרכז הרפואי מעיני הישועה

ד"ר דפנה וינשטיין-

מנהלת מרפאת כירורגיה לנשים
במרכז הרפואי מעיני הישועה

מעבדת האבחון שלך

קרן אריאלי מראינת רופאות בכירות
בסדרת פודקאסטים מרתקים ומלאי עניין
שיסייעו לך

לזהות את האיתותים הנכונים
ולשמור על הבריאות שלך
כאישה עובדת, כאם וכרעיה

קו השמועה: 02-6440292 שלוחה 4